

கல்தாசரண்

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

மே, 1992

விலை ரூ. 3.

நாற்று

மனிதர்கள் எதார்த்தங்களைத் திருப்திப்படுத்தவே வார்த்தைகளைப் பயன்படுத்துகின்றனர். ஆன்மாவைத் திருப்திப்படுத்த மௌனம்தான் இன்னமும், மொழியாக இருக்கிறது.

ஃ

ஒன்றை அங்கீகரிப்பதற்கு ஒரே வழிதான் உண்டு. நிராகரிப்பதற்கு ஆயிரம் வழிகள் உண்டு.

ஃ

சுயநலம், சுயகௌரவம், சுயசிந்தனை ஆகியவற்றைக் காத்துக் கொள்ளும் பொறுப்பு அவரவர்களுக்கே உண்டு. அடுத்தவர்கள் அவற்றை ஒரு நாளும் நமக்குக் காத்துத் தரமுடியாது.

ஃ

மனிதனைப் புலன்கள் ஆள்வதும், வாழ்க்கையை ருசிகள் ஆள்வதும், அன்பு ஆன்மாவில் கரைவதும், ஒன்றுக்கொன்று முரண்படாமல் நிகழும்போது வாழ்க்கை வெற்றியடைகிறது.

ஃ

உணர்ச்சிக்குக் கண்ணில்லை. அது ஆசைப்பட்டுவிடும். ஆனால், வாழ்க்கைக்கு ஐந்து புலன்களின் திருப்தியும் அவசியம். அதைப் புரிந்து நடக்கத் தெரிந்த பெண்ணே உத்தமமான மனைவியாவாள்.

ஃ

ரோஜாச் செடியில் செழிக்கும் இலைகள் யாவும் பூவின் மேன்மையைப் பாடுகின்றன.

ஃ

எத்தனை பெரிய அதிர்ச்சியும், எத்தனை பெரிய கோரமும், எத்தனை பெரிய பயங்கரமும் பேச்சில் கரைந்துவிடும்.

ஃ

காலம் ஆற்றாத புண்ணில்லை;
கர்வம் புரியாத அழிவில்லை;
ஆண்மை தெளியாத அறிவில்லை;
ஆசை உடைக்காத கரையில்லை.

ஃ

கட்டிய மனைவியை அன்னையாய்க் கனிவிக்கத்
தன்னையே பிள்ளையாக்கும்
கணவனே நல்லவன் தன்னிலோர் ஞானியைக்
கண்டேத்தும் ஆண்மையாளன்.

கவிதாசரண்

தமிழ்ப்படைப்பிலக்கியமாத இதழ்

மே, 1992

மாதத்தின் முதல் வாரத்தில்
வெளி வருகிறது.

தனி இதழ் விலை ரூ. 3.
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 36.
சந்தாவை M.O செய்க.

மனித நேயம் வளர்க்கும் இலக்கியத் தெளிவின் ஊற்றுக்கண்.

திறனாய்வுக்குப் புதிய நூல்கள்
மட்டுமே ஏற்கப்படுகின்றன.

இதழை 580, T.H.Road, சென்னை-21 இலிருந்து வெளியீடுபவரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண். ஆல்வெல்பிரஸ், 31, T.K.S. நகர் சென்னை-19 இல் அச்சிடுபவர்: திருமதி கவிதாசரண்.

படைப்பாளர்களே தங்கள்
படைப்புகளுக்குப் பொறுப்பேற்கிறார்கள்.

வெளியிடுவதற்கு ஏற்கப்பட்ட
வற்றைத் திருத்தவும் சுருக்கவும்
ஆசிரியருக்கு உரிமை யுண்டு.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும்
தகவல் தொடர்புகளுக்கு:
ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்
சென்னை-600 019.

துவேஷம் நெருப்பைப் போன்றது; அது வெளிச்சத்தைக் கூட மூச்சுத் திணறச்செய்யும் குப்பையாக்கிவிடும்.

—ஜார்ஜ் எலியட்

ஒரு வேளை, இவ் வுலகம் வேறொரு கிரகத்தின் நரகமோ!
அல்ட்ஸ் ஹக்ஸ்லி

பெயர்கள் பொருந்தவில்லை
யெனில், மொழி 'முழுமெய்'ப்
பெறவில்லை என்று பொருள்.
—கான்ஃப்ப்யூஷியஸ்

வேசிகளும் வேசி மக்களும்
எல்லா ஜாதிகளுக்கும் சொந்தம்;
நீங்கள் எந்த ஜாதிக்குச் சொந்தம்?

—ஹாரோ

○ உளங்களிந்த தமிழ்ப் புத்தாண்டு வாழ்த்துக்கள்! 'தமிழுண்ணிகள்' பகுதியில் 'வார்ப்பு', என். ஆர். தாசனின் 'அவள் அறியாள்' இரண்டு நூல் மதிப்புரைகள், இராம. கண்ணப்பன், நெல்லை சு.முத்து கட்டுரைகள், 'சுடர்' எனும் கவிதை ஆகியவை இவ்விதழில் மிக நன்று. எனக்கு மிகமிகப் பிடித்தது 'நூல் நலம்' பகுதி என்பதையும் குறிப்பிட வேண்டும். கவிதைப் பகுதி பலவீனமாகவே உள்ளது. மொத்தத்தில் கவிதாசரணின் கனமும் தரமும் கூடியிருக்கிறது. தரமான புது முகங்களுக்கு நிரம்ப இடம்கொடுங்கள்.

நெல்லை-6

தி.க. சிவசங்கரன்

—வியாசன் பரிசீலிக்காத விஷயங்கள் என இரண்டைக் குறித்தோம். தாசன் அவர்கள் தம் கருத்தைக் கூறியுள்ளார். தாங்களும் திரு வல்லிக்கண்ணன் அவர்களும் இதைக் கொஞ்சம் விளக்கலாமே.

கோடையும் தென்றலும்

○ 'கவிதாசரண்' ஏப்ரல் இதழ் வசீகரமான தோற்றத்துடன் அமைந்து மகிழ்ச்சியை அதிகப்படுத்துகிறது. உங்கள் தத்துவ சிந்தனைகள் பாராட்டப்பட வேண்டியவை. 'தமிழுண்ணிகள்' தொடரில் 'வார்ப்பு' உருக்கமான சித்திரிப்பு அம்மா உயர்ந்த பிறவி என்பதை உணர்த்துகிறது. என். ஆர். தாசன் இதழ் தோறும் இலக்கிய விருந்து அளித்து வருவது சந்தோஷமான விஷயம். இராம. கண்ணப்பன் 'காற்றின் நாயகன்' மாண்புகளை நயமாகச் சொல்லி வருகிறார். கவிதைப் பகுதி திருப்திகரமாக இருக்கிறது. வாழ்த்துக்கள். கட்டுரை அனுப்புவதாகத் தெரிவித்தேன். இன்னும் அப்படிச் செய்யாமலிருப்பது மனசை உறுத்தியவாறு இருக்கிறது இன்னும் ஒரு வாரத்தில் அனுப்புவேன். சென்னை-5

வல்லிக்கண்ணன்

— இதழோடு தங்கள் உறவு ஓர் அஞ்சலட்டைக்கும் மேலாக விழைந்தோம். சீழையெனில் இது ஆசையால் செய்த சீழை.

○ இதழின் உள் அட்டை 'ஐம்பொருள்', 'பூஜ்யத்தில் பிரபஞ்சம்' இரண்டும் கவிதை படித்ததுபோல் இருந்தன, 'வார்ப்பு'-தமிழுண்ணிகள்- விவாத சிந்தனை ஏதோ புரிந்தது; புரியாமலும் இருந்தது. என். ஆர். தாசன் 'அவள் அறியாள்' கதை வித்தியாசமாக இருந்தது. புதுமை செய்திருக்கிறார் தாசன். இரண்டு நூல்களின் விமர்சனங்களையும் படித்த எனக்கு அந்த நூல்களையும் படிக்க வேண்டும் என்ற எண்ணம் வந்தது. புவியரசு, துறவி முதலிய கவிஞர்களின் கவிதைகள் சில புரிந்தது. நெல்லை சு.முத்துவின் கட்டுரையில் மத ஒற்றுமை பற்றி அறிய முடிந்ததில் சந்த

தோஷம். 'காற்றின் நாயகன்' கண்ணதாசனின் கவிதைகளோடு அவரது வாழ்க்கையின் சிறப்புகளையும் கூறியிருப்பது சிறப்பு. பரணியறத்தல விளை

கே. புஷ்பராஜ்

—வார்ப்பு ஒரு தாயின் வைராக்கியம் பற்றிய சித்திரம். 'தமிழுண்ணிகள்' தொடரில் ஓர் ஒப்புமைக்காக இங்கே விவரிக்கப்பட்டது.

○ "தூக்கலான அறிவுஜீவித்தனம், பிறாண்டலாய் முகம் காட்டும் எதார்த்த வீச்சு"— தாங்கள் நடுகல் வா.மு.கோமுுவையும் சுகன், மனம், நந்தவனம், கவிதாசரண் இதழ் வா.மு.கோமுுவையும் ஒரே முகங்கொண்டு பார்த்தல் கூடாதென்பதே என் ஆசை. நடுகல் வா.மு.கோமு சுதந்திரமான, புதியனதான் என்ற நினைப்பில் தான்தோன்றித்தனத்தில் செய்துவிட்டுப் போபவன். மற்ற இதழ்களில் வெளிப்படும் கோமு பொறுப்பானவன். தூக்கலான அறிவு ஜீவித்தனம் என்பது 'எனக்கு இதுக்கு மேலும் தெரியும்தா' என்ற புடுங்கித்தனம். அப்படியெனில் அவன் 'நடுகல், என்ற சிற்றிதழோடே அழியட்டும். தாங்கள் கூறியுள்ளதுபடி சற்றே இளக்கிக் கொண்டு இலக்கியப் பயிர் வளர்க்க (கவிதாசரணில்) முயல்கிறேன். ஆசையும்கூட!

வாய்ப்பாடி

வா.மு.கோமு

—மணச் சிதறலுக்காட்படாமல் ஒருமையுடன் ஊற்றாய்ப் பெருகினால் ஒரு சகாப்தத்தையே உருவாக்கக்கூடிய ஒரு கலைஞன், அத்துமீறலான வார்த்தைப் பிரயோக அழிவத்தில் குளித்துக் கரைவதில் எமக்குச் சம்மதமில்லை.

○ கவிதாசரண் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ் என்பதை விட படைப்பின் இலக்கணத்தை ஆராயும் ஏடு என்பதுதான் சரி!

மேல் அட்டையில் மேலாடையில்லாத கனவுக் கன்னி தாங்கியிருக்கும் குடத்தை அவள் இடை ஒடியமோ, அல்லது மெலியமோ என்று ஏங்கி, வாங்க வாலிப உள்ளங்கள் துடிக்கலாம். ஆனால் அட்டைக்கு அடுத்து வரும் பக்கங்கள் சுத்தமான வேதாந்தமான வியாசம்தான். தாங்கள் ஆரம்பித்த 'ஐம்பொருளி'ல் தொடங்கி 'ஏசு காலியத்'துடன் 'பூஜ்யத்தில் பிரபஞ்சம்' முடிய எல்லாமே பிரச்சாரம்தான். ஆமாம், சுத்தமான வேதாந்த பிரச்சாரம்தான்.

இதழ் ஒரே ஒரு சுவையை மட்டும் எல்லாவற்றிலும் காண முயலுகிறது. ஆனால், எங்களைப் போன்ற சர்மாஸ்யர்சளுக்கு மிகச்சாதாரண ஆசாபாசங்கள், ஏமாற்றங்கள் உண்டு. அவை பற்றியெல்லாம் அறிய இதழின் எந்தப் பக்கத்தைத் திருப்புவது?

சுருங்கச்சொல்லி விளங்க வைத்தல் என்பது தமிழாசிரியர்கள் பள்ளிகளில் புகட்டும் பாடம் ஆனால், 'தமிழுண்ணிசளை' 'வார்க்க' இந்த இதழின் 'ஒரு சிறுகதையையும் சிக்க வைக்க' எத்தனை சொற்களைத் தாங்கள் பெய்ய வேண்டுகாவிட்டது 'விவாத மேடையில்.' இது சண்டு உமிழாசிரியர்சள் கோபிக்க மாட்டார்களா— அவர்கள் வேதாந்திசளாய் இருந்தாலும்கூட? தாம்பரம்

எல்.எச். இலாயன்சு

—சிவப்புச் சிந்தனையுள்ள நண்பரின் பார்வையில் 'வார்ப்பு' வெறும் சொல் மிகையானது ஒரு சோகமே. கோடைத் தென்றல்.

○ எனது சிறுகதை நூல் பற்றிய தங்களின் அன்பான, நெஞ்சைத் தொடும் இனிய பாராட்டுளுக்கு மிக்க நன்றி.

எனது பரிசீலைக்காக தாங்கள் விடுத்த விஷயங்கள் பற்றி எனது கருத்தை இங்கு தெரிவிக்கிறேன்.

நல்லதாயினும் கெட்டதாயினும், வியாசரோடு நான் ஒப்பிடப்படுவதற்கு எனக்கு எந்தத் தகுதியும் இல்லை. அவரின் இலக்கிய ஆளுமையில் கோடியில் ஒரு பங்குகூட எனக்கு இல்லை என்பது எனது முடிவு. அவரது பார்வை பற்றிக் கொஞ்சம் பரிசீலிப்போம். வேடுவர் குலத்தவர் என்பதால் அவர்களது மரணம் போதிய கவனத்தைப் பெறவில்லையா? நான் அப்படி நினைக்கவில்லை. அந்த வேடுவச்சி அரசுக்கு மாளிகை சதிக்கு உடந்தையாக இருந்தவன். எனவே, அவனது குடும்பத்தினரின் மரணம் வழக்கமான துக்கத்தை வெளிப்படுத்தவில்லை. புரோசனன் மந்திரி ஸ்தானத்தில் இருந்த கூத்திரியன்தானே. அவனது சா விற்கும் யார் வருந்தினார்கள்? எனவே குலங்கள் அல்ல, குணங்கள், செயல்பாடுகள்தான் ஆதாரம். மெம்படலப் பெண்ணான சத்தியவதி, வேலைக்காரியின் மகனான விதுரன் ஆகியோர் சிறப்பாகக் குறிப்பிடப்பட்டிருக்கிறார்கள்.

வியாசரின் இரண்டாவது பார்வை அவரது காலமும், அவர் வாழ்ந்த சமூகமும் உருவாக்கியதாக இருக்கக் கூடாதா? ஒரு இலக்கியப் படைப்பு அந்தக் காலத்தின் கண்ணாடி இல்லையா? ஆயினும் அவரது கால நியதியை மீறியும் பாஞ்சாலி, குந்தி, மாத்ரி, காந்தாரி போன்ற அற்புதப் பெண்களை அவர் படைத்திருக்கிறாரே.

எனது விஷயத்திற்கு வருகிறேன்

கோட்பாடு ரீதியாக எனக்கு எந்த வியாச பார்வையும் இல்லை. எனினும், இருப்பதை, யதார்த்தத்தை நான் சித்தரித்தாக வேண்டும். இது நவீன இலக்கிய விதி. 'Calling a spade as spade' என்று ஆங்கிலத்தில் ஒரு சொற்றொடர் இருக்கிறதல்லவா? அதன்படிதான் சொல்ல வேண்டும். ஆண், பெண் என்பது எனக்கு முக்கியமில்லை. அவர்களைப் பற்றிய உண்மைகள் தான் முக்கியம். பெண்களின் குறைகளைச் சொல்லுகிற நான், ஆண்களின் குறைகளைப் புறந்தள்ளவில்லையே. 'கொச்சைகள்' 'பொய்யாபிஷேகம்' 'உறுத்தல்' 'கனவுக் காளான்கள்' ஆகிய கதைகளில் வரும் ஆண்கள் அப்பழுக்கற்ற உத்தமர்கள் அல்லவே.

யாரார் எப்படி இருக்கிறார்களோ, அவர்களை அப்படி அப்படியே படைப்பதுதான் என் வேலை. அவர்களைத் திரித்துச் சொல்வதோ, உருமாற்றம் செய்வதோ, அவர்களுக்கு முகமூடி கட்டி விடுவதோ என் வேலை இல்லை. அரசியல், சமூக இயக்கங்களில் கிடைத்த கோஷங்களையும் கோட்பாடுகளையும் அள்ளிக் கொண்டு வந்து இங்கே திணிக்கக் கூடாது. அப்படித் திணித்தால் மனிதர்கள் மனிதர்களாக இருக்க மாட்டார்கள்; வெறும் அச்ச வார்ப்புகளாகவே இருப்பார்கள். ஏற்கனவே நான் முன்னுரையில் கூறியபடி, இவர்களைப் பற்றிய விஷயங்களும் அனுபவங்களும் என்னைத் தேடி வந்தவை. அவர்கள் எந்த விதத்தில் இருந்தார்களோ அந்த விதத்தில் படைத்திருக்கிறேன்.

இவர்களில் எவரும் என் கற்பனையில் உருண்டு திரண்டு வந்தவர்கள் அல்ல. என் கை எட்டும் தொலைவில், பார்வை விழும் தூரத்தில் கண்டெடுக்கப்பட்டவர்கள். இவர்கள் முகங்களிலும் தேகங்களிலும் எதையெதையோ அப்பி வைத்துப் பொம்மைகளாக்க எனக்கு இஷ்டமில்லை. அழகிகளாக, குணவதிகளாக, பண்பாட்டுச் சித்திரங்களாக, தேயதைகளாக மாற்றும் அலங்கோலத்தைச் செய்ய எனக்கு விருப்பமில்லை. ஏனென்றால் அவை காவிய மரபிற்கான பண்புக் கூறுகள். நவீன இலக்கிய மரபின் மீது அந்தக் காற்றுப் பட்டால் அது கூனிக் குறுகிப் போகும்.

'சுவச் சுமை'யில் வரும் பெண்ணை ஆதர்சப்படுத்தி யிருக்கிறேனே அவளை அப்படி வலிந்து நான் செய்யவில்லை, வாழ்வில் அவள் அப்படி யிருந்தாள். எனவே இலக்கியத்திலும் அவளுக்கு அந்த இடம் ஒதுக்கப்பட்டது. யாரையும் நான் முன் முடிவுகளோடு அணுகவில்லை.

'மந்தை'யில் வரும் தாயின் உடல் தோற்றம் பற்றிய சித்தரிப்பு 'கதைக்கு என்ன பலம் சேர்க்கிறது' எனக் கேட்டிருக்கிறீர்கள். ஒரு கதையைப் பத்து வரிகளில் சுருக்கிச் சொல்லிவடலாம். அப்படிச் செய்யாமல் அத்தனை வரிகளில் ஏன் சொல்லுகிறோம்? சூழ்நிலை, சமூக தளம், மனோபாவம், நினைவோட்டம், உடல் கூறுகள் இவற்றையெல்லாம் எதற்காகச் சொல்லுகிறோம்? கதைக்கான விஷயத்தைத் தத்ருப்பப் படுத்திக் காட்டி, வாசகனின் மனத்தில் பதிய வைப்பதற்குத்தான். அவளைப் பற்றிய வர்ணனை பாத்திரச் சிறப்பின் ஒரு பகுதியே. பாத்திரச் சித்தரிப்பு கதைக்கு அந்நியம் என முடிவு செய்து ஒதுக்க முடியுமோ?

ஒரு சின்ன சர்ச்சைக்கு வாய்ப்பை ஏற்படுத்தித் தந்த தங்களுக்கு மிக்க நன்றி.

சென்னை-44

என்.ஆர். தாசன்

—நவீன இலக்கிய மரபு பற்றித் தங்களின் தெளிவான கருத்துகளைத் தொகுத்துப் பெற முடிந்தது இதழுக்குக் கிடைத்த பெரிய லாபம்.

தாசன் எழுத்துகளோடு எனக்கு ஒரு இருபத்தைந்தாண்டு கால உறவு. இந்த நீண்ட உறவில் எனக்கேற்பட்ட அதிசயம், ஆதங்கம் இரண்டையும் பகிர்ந்துகொள்ள இந்த நூல் விமர்சனம் ஒரு வாய்ப்பாகியது. இதைத் தர்க்கத்திற் குட்படுத்தினால் மனத்தளவில் ஒர் அன்னியம் பெருகுகிறது. இலக்கிய விதிகளுக்குக் கதை எழுதுவது பற்றி நாம் இப்போதைக்குப் பேச வேண்டாம்.

நான் சொல்ல வந்ததெல்லாம் பார்வை- பார்க்கும் விதம்பற்றித் தான். 'இந்தியா ஒரு மலக்காடு' என்றான் ஒருவன். அது அவன் பார்வை. 'இந்தியா ஞான பூமி. இத்தனை இழுபறியிலும் இந்திய மக்கள் மனிதர்களாயிருக்கிறார்கள்' என்பது நமக்குகந்த பார்வை. பார்வை மனிதனுடையது; கம்ப்யூட்டருடையதல்ல. பசி, ருசி, விழிப்பு, களைப்பு எல்லாவற்றாலும் பாதிக்கப்படுகிறது. இப்பாதிப்புகளை சமூக நியதிகளாக்கி வியாசன் பார்த்தான். அதே பாதிப்பு தாசனுக்கும் உண்டோ என்றுதான் ஆதங்கப்பட்டேன்.

அமைதி

கவிதாசரண்

பருவங்கள் வருந்தோறும் புதிதுபுதி தாய்மலர்கள்
பறித்துநான் அலுத்துவிட்டேன்—இறைவா!
படைத்துநீ அலுத்ததில்லை.

பாடைகள் நீர்த்துறையில் புதிதுபுதி தாய்ச்சமைத்துப்
பாரஞ் சுமந்துநொந்தேன்—உயிரைப்
பறித்துநீ நொந்ததில்லை.

உருவங்கள் பெறுந்தோறும் புதிதுபுதி தாய்உழன்று
உன்மத்தம் கொண்டுவிட்டேன்—தலைவா!
உன்னைமூப் பணுகவில்லை.

ஓராசி ரம்சொல்லைப் பாராய ணம்செய்தே
உளறிவாய் ஓய்ந்துபோனேன்—தேவே!
உன்மெளனம் கலையவில்லை.

சிரமங்கள் வருந்தோறும் அரிதாரந் தனைப்பூசிச்
சித்தாந்தம் பேசித்தீர்த்தேன்—உந்தன்
சித்தத்தில் மாற்றமில்லை.

சிரித்ததும் அழுத்தும் குறித்ததும் மறுத்ததுமென்
சிந்தனை மயக்கத்தாலே—உனக்கோ
சுத்தமாய்க் குழப்பமில்லை.

கருமங்கள் அத்தனையும் கட்டோடு தொலைத்துனது
கால்களைச் சரணடைந்தேன்—இதுதான்
காப்பென்று தெளிந்துகொண்டேன்.

கருவங்கள் என்னைவந் தணுகாமல் காப்பதன்
கடன்என்று கண்டுகொண்டேன்—இறைவா!
கரம்கூப்பி அமைதிகாண்பேன்.

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருபேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

தவசரசரண

தமிழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

மலர் ஒன்று

மே, 1992

இதழ் ஏழு

எனக்கேன் முகம்மறுத்தாள்!

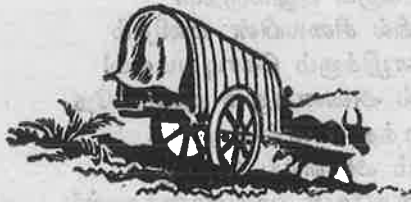
புல்லின் இதழ்கள் பணியைச்
சுமந்தே புலம்பிடல்போல்
அல்லும் பகலும் நினைவைச்
சுமந்தே அலைந்திளைத்தேன்,
பொல்லாத் தணலாய் அவள் என்
உணர்வில் புகுந்ததெல்லாம்
செல்லாய் அரித்திடத் தானோ
எனக்கேன் முகம்மறுத்தாள்!

பூவின் மணத்தில் குளித்தே
நடக்கும் புதுமருதம்!
கோவில் சிலையின் புனிதம்
கொழிக்கும் கொடிவடிவம்!
ஆவல் அணைத்தும் குழைத்தே
வடித்த அனல்அமுதம்!
யாவும் அவளாய் இருந்தும்
எனக்கேன் முகம்மறுத்தாள்!

இமையைப் பிரித்தால் இதயம்
தெரியும் விழிபடைத்தாள்.
இமையைக் குவித்தா இதழில்
உணர்வை இழைத்துநிற்பாள்.
சுவையாய் வளர்ந்து கணியாய்த்
திரண்ட இணையரும்பில்
இமையா விழிகள் படைத்தாள்.
எனக்கேன் முகம்மறுத்தாள்!

சுவையாய் அரும்பிச் சுவையாய்க்
கனக்கும் சிலையவதான்.
தவியாய்த் தவித்துச் சருகாய்
மெவியும் தளிரென்நான்.
கவியாய்க் கவிந்து முகிலாய்க்
கருக்கும் நினைவிடையே
அவளோர் விளக்காய் ஒளிரா
தென்க்கேன் முகம்மறுத்தாள்!

உறவைக் கொளுத்தி விழியில்
பொருத்தி உயர்தமிழின்
செறிவைக் குலைத்துப் பிதற்றல்
உதிர்த்துச் சிரிப்பெடுத்து
அறிவைக் கெடுத்தே உணர்வைப்
பெருக்கி அலைக்கழித்தும்
நிறைவைக் கொடுக்க மறந்தாள்,
எனக்கேன் முகம்மறுத்தாள்!

வா. மு. கோமு

இவனுக்குத்

தெரியும்

பொன்னம்பலம் தூக்கத்தி லிருந்து விழித்தெழுந்த சமயம் வெளியே மழை பெய்து ஓய்ந் திருந்தது. பொன்னம்பலம் கார்த்திகா இண்டஸ்ட்ரீஸில் வெஸ்டர் வேலை பார்ப்பவன். கரண்ட் தட்டுப்பாடு காரண மாக, மதியமே வேலை இருந்தும் செய்ய முடியாமல் இவன றைக்கு வந்து விட்டான். வந்த தும் ஒரு தூக்கம் போட்டும் எழுந்து விட்டான். மணி மூன் றாக இருக்கலாமென தோராயமாக கணக்கிட்டு, அதுவ சரியெனவும் எண்ணியபடி பாயிலிருந்து எழுந்தபர்ந்து தலையணைக்கு அடியிலிருந்த பீடி ஒன்றை எடுத்துப் பற்ற வைத்துக் கொண்டான்.

அதே சமயம் பக்கத்து அறையில் சாமான் அடுக்கு தட தடவென சரிந்து வீழும் ஓசை இவனுக்குக் கேட்டது. அதைத் தொடர்ந்து எஸ்தர் தனது தம்பியைத் திட்டி இரண்டு அடி வைப்பதும் கேட்டது. அவன் பெரிதாய்க் கூக்குரலிட்டு ஏதோ கேட்ட வார்த்தை ஒன்றை உச்சரித்துவிட்டு, படிகளில் இறங்கி ஓடும் ஓசையும் கேட்டது. "அப்புறமே காபிக்கா காபிக் கான்னு வருவே தானே. இன்

னொரு பூசை குடுக்குறேன்," என்றபடி எஸ்தர் விழுந்த சாமான்களை அடுக்கி வைப்ப தில் ஈடுபடுவதையும் இவன் உணர்ந்தான்.

"அவனை ஏன் அடிச்சே எஸ்தர்?" என இவன் இங்கி ருந்து குரல் கொடுத்தான். பதில் எதுவும் வராமல் நிமிடங் கள் கழிந்தன. பதில் வராமல் போனதற்கான காரணம் பொன்னம்பலத்திற்குத் தெரியு மாகையால் தனது முடி அடர்ந்த தாடையைத் தடவி னான். இன்று ஷேவிங் செய்து விடத்தான் வேண்டுமென முடி வெடுத்தான். கூடவே தலை முடியையும் சிறிது குறைத்துக் கொள்ளலாம்தான். வொர்க் ஷாப்பிலிருந்து வருகையில் ஓன ரிடம் இருபது ரூபாய் வாங்கி வந்தது கூட வசதியாகப் போய் விட்டதுதான். லீவ் ஆனதிற்கு உருப்படியாய் இந்தக் காரியத் தையாவது செய்வோமென பீடியைக் கடைசியாய் இழுத்து புகைவிட்டபடி அதை நகக்கி மூலையில் வீசினான். பாயைச் சுருட்டி கயிற்றுத் தொங்கலில் மாட்டிவிட்டு, சுவரிலிருந்த கண் ணாடியில் முகம் பார்த்து, கண் துடைத்துக் கொண்டான்.

எஸ்தருக்கு இவனது செய் கைகள், பழக்க வழக்கங்கள் எதுவுமே பிடிக்காதுதான். பொன்னம்பலம் பன் ஊசியால் அடிக்கடி கசுபாய் சாது குடை வான். அச்சமயங்களெல்லாம் அவன் ஏதோ பாடல் ஒன்றை முணுமுணுத்தவாறு இருப் பான். அது எஸ்தருக்குப் பிடிக் காது. பின் ஊசியால் காது

குடைந்தால் காது கேட்காமல் போய் விடுமென்பாள். இவன் சட்டென ஊசியை அறைக்குள் எங்காவது வீசிவிடுவான்.

எப்போதாவது பொன்னம் பலத்திற்குத் திடீரென பாட்டு கேட்கும் மூட் வரும். பெட்டிக்குள் கிடக்கும் ரேடியோவை எடுத்து ஸ்டேஷன் தேடுவான். செகண்ட் பேண்டு, தேர்டு பேண்டு என மாற்றி மாற்றித் திருப்பி, கடைசியில் ஒரு ஆங்கிலப் பாடலைப் பாட வைத்து விட்டு அறைக்குள் குதிப்பான். அப்படி குதிக்கையில் உலகில் தன்னைவிட ஆனந்தமான பேர் வழி யார் என்ற யோசிப்பில் குதிப்பான். திடீரென பாடல் நின்று போகும். "சை" என சலித்துவிட்டு பாயில் அமர்வான். மறுபடியும் பாடல் ஆரம்பமாகையில் "இது பாட்டு" என மறுபடியும் கிளம்பி அறையைச் சுற்றிச் சுற்றி நடனமாடி வருவான். அச்சமயத்தில் தனது கிராமத்தில் அப்போ தெல்லாம் வரும் ரெகார்டு டான்ஸ் க்ரூப்பில் இப்படித்தான் தாளத்தின் போது சுற்றி வருவார்களென எண்ணி, சுற்றுகையில், "இந்தக் கருமம் வேறயா?" என அறைக்குள் எஸ்தர் வந்து பாடலை நிறுத்துவாள்.

"தங்குற வீட்டுல இப்படி குதிக்கக் கூடாதுங்க. இந்தப் பாட்டுல எல்லாம் என்ன புரியுது?" இவன் முகத்தை சுவர்ப் புறமாய் திருப்பி, எப்படி அறையைத் தாளிடாமல் இருந்தொமென யோசிப்பான். இனி ஏமாறக் கூடாதெனவும் முடிவெடுப்பான். ஆனால் ஏமாந்து

போய்விடுவான் அந்த விசயத்தில் மட்டும் எஸ்தருக்கு இவனது பழக்க வழக்கங்கள் தான் பிடிக்காதே யொழிய இவனை நிரம்பப் பிடிக்கும். எஸ்தர் மிகமிக சந்தோசமாய் இருக்கும் சமயங்களில் இவனுக்கென நனியாய் பலகாரம் செய்வதுண்டு. அப்படி பலகாரம் ஆகிரது என்றால் என்னதான் பொன்னம் பலம் பாதுகாப்பாயிருப்பினும் மீசை, கிருதாவை இழுத்து விட்டு எஸ்தர் ஓடுவது தவிர்க்க முடியாது போயிருக்கிறது. பொன்னம்பலம் சந்தோசமாயிருக்கையில் எஸ்தரின் ஜடையை யோ, கம்மலையோ பூ முக்க முடியாது. "இது என்ன புதுப் பழக்கம்?" என்பாள்; கூடவே முறைப்பாள்.

எஸ்தரின் அம்மா கிருபைக்கு அருகில் இருக்கும் ஸ்கூலில் டீச்சராய் உத்தியோகம். அம்மா இருக்கும் சமயங்களில் எஸ்தர் பெட்டிக்குள் பாம்பாய் அடங்கி இருப்பாள். சப்தமே இராது இவன் அறைக்கு வந்த புதிதில் எஸ்தரின் அப்பா டேவிட் ஹார்ட் பெய்லியரில் இறந்து போனார் அப்போ தெல்லாம் எஸ்தர் இப்போது இருப்பதைப் போல் தடிமன் இல்லை. "விசக், விசக்" கென அழுது கொண்டே இருக்கும் எஸ்தரைப் பார்த்து அடிக்கடி பாவப்பட்டான். அதன் பின் ஒரு இருமாத காலம் வீங்கிப்

போன முகத்துடனே எஸ்தர் இவன் பார்வைக்குத் தென்பட்டாள். முதன் முதலாய் ஆறு தல் வார்த்தைகள் கூறி எஸ்தரிடம் பழக ஆரம்பித்தான்.

எஸ்தரின் தம்பி அசோக் இவனுக்கு அடிக்கடி பீடி, சிகரெட் வாங்கிக் கொடுக்க மட்டும் தேவைப்பட்டான். அது ஒருமுறை எஸ்தருக்குத்தெரிந்து போய், அடுத்தமுறை கொடுத்த காசிற்கு அசோக் வாழைப்பழம் வாங்கி வந்தான். “அக்காதான் சொல்லி விட்டுச்சு” என பாயில் போட்டுவிட்டு ஓடிப் போனான். அன்றிலிருந்து அவனிடம் எதுவும் வாங்கி வரச் சொல்லி இவன் அனுப்புவ தில்லை.

பொன்மைபலம் மேல் துணியை அணிந்து கொண்டு கிளம்பினான். மறுபடியும் பீடி பற்றலாமாவென யோசித்து, சலூன் போய் பார்த்துக் கொள்ளலாமென அறையைப் பூட்டி விட்டு வெளிவந்தான். அதே சமயம் தண்ணீர்க் குடமுடன் எஸ்தர் படிகளில் மேலேறி வந்தாள். “மழை பெய்ச்சிருக்கு மாட்ட இருக்கு?” என அவனிடம் கேட்க, பதிலேதும் பேசாமல் அவனைக் கடந்து அவள் அறைக் கதவை நீக்கி உள்ளே போகவும் இவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான் இவள் கோபத்திற்குக் காரணம் தான் தாடியை எடுக்காம லிருப்பது தானென இவனுக்குத் தெரியுமாய்கையால் படிகளில் இறங்கி சாலைக்கு வந்தான்.

“என்ன சார், இன்னைக்கு வேலைக்குப் போகலையா?”

என விசாரித்தான் சாலையோரம் வண்டியோடு நின்றுருந்த தேங்காய்ப்பால் வியாபாரி. இவன் “கரண்ட் இல்லை” என்றான்.

“என்ன சார் செவ்விர மெண்ட்டு. கரண்ட்டா குடுக்குறான். ஒரு கிளாஸ் ஊற்றவா?” என்க, “வேண்டாம்” எனக் கூறி விட்டு சாலையின் ஓரமாய் நடந்தான். சாலையில் ஆங்காங்கு தேங்கி நிற்கும் தண்ணீரால், சாலையில் போகும் ஸ்கூட்டர், ஆட்டோக்களுக்கு பயந்து மிக ஓரமாய்ச் சென்றான். முனியாண்டி விலாலைக் கடந்து போகையில் முனியாண்டி இவனைக் கூப்பிட்டார். “பேலன்ஸ் தொன்னூறு நிற்குதே” என்றார். இவன் “நாளைக்குத்தான் சம்பளம்,” என்றான். “இல்ல, இன்னிக்கு சனிக்கிழமையோன்னு கேட்டேன்,” என முனியாண்டி இழுக்க, கடையை சீக்கிரம் மாற்ற வேண்டுமென நினைத்த படி நடந்தான். “செல்வம் ஹேர் கட்டிங் சலூன்” இவன் வழக்கமாய்ப் போகுமிடமாகையால், அதையெல்லாம் மாற்ற மனமின்றி நுழைந்தான்.

“வாங்க, ரொம்ப நாளா ஆள் இந்தப் பக்கம் காணோமே... உட்காருங்க” என்றார் கடைக்காரர். இவன் “வேலை ஜாஸ்தியாயிருந்ததுங்க. கொஞ்சம் சோம்பலாப் போச்சு” எனக் கூறியபடி அமர்ந்து பணம்தான் பிரதானம் எனில் எல்லாரும் ஒரே மதம்தான்.

—வால்டேர்

கொண்டான் பெஞ்ச்சில்.

‘இந்தக்’ கட்டிங் முடிஞ்ச
தும் பண்ணிடலாமெனக் கூறி
வேலையில் ஈடுபட்டார் கடைக்
காரர்.

பொன்னம்பலம் எதிரே
தெரிந்த விநாயகர், சரஸ்வதி
புகைப்படங்களை ஒரு முறை
பார்த்தான். பின் ஓரப்பகுதி
களில் சுவரில் தொங்கும் அனு
ராதா, சில்க் இவர்களைப்
பார்த்தான். “என்ன சார் புது
சாப் பாக்கறீங்க?” என கடைக்
காரர் கேட்க, புன்முறுவல்
ஒன்றை உதிர்த்தபடி கிடந்த
தினசரியை எடுத்துப் புரட்டி
னான். கவர்ச்சிப் படம் எனப்
போட்டிருந்ததின் கீழ் சிரிக்கும்
தெத்துப்பல் அழகியைப் பார்த்
தான். “செமக் கலக்கு சார்
இந்தப் பொண்ணு. என்னமோ
பூவாத்தா படத்துல ஒரு
டான்ஸ் ஆடும் பாருங்க..
அடடா! கொன்னு போட்டுது
கொன்னு. பீட்டுலே கபகபன்னு
முன்னேறிடும் பாருங்க அந்த
பொண்ணு. என்ன நாஞ்
சொல்றது?” என கட்டிங்
போடும் நடுத்தர வயதுக்
காரரை சப்போர்ட்டாய்
இழுத்துக் கடைக்காரர் பேசி
னார்.

அது ஏனோ இவனுக்குப்
பிடிக்கவில்லை. சிரிப்பு எனப்
போட்டிருந்த பகுதியில் ஆழ்ந்
தான். கட்டிங் முடிந்ததும்
பொன்னம்பலம் மணியைப்
பார்த்தான். இவன் பார்க்கும்
சமயம் பக்கத்திலிருந்த ஒரு கம்
பெனியின் சங்கும் ஊதியது.
மணி நாலே கால்.

“அம்சமா இந்த முறை வந்

திருக்கு சார்.”

“இந்த மீசையை லைட்டா
ஒதுக்கு” என அவர் சொல்ல
கடைக்காரர் அதை ஒதுக்குவ
தில் இறங்கினார் அதே சமயம்
ஒரு பெரியவர் கூடவே ஒரு சிறு
வனோடு வந்தார்.

“வாங்க பெரியவரே...
பையன் யாரு? பேரனா?”

“ஆமாண்டாப்பா.. என்ன
முடிஞ்சதா?”

“த்தோ... முடிஞ்சதுங்க...
உட்காருங்க...” என்றார்
கடைக்காரர். ஏற்கனவே கட்
டிங் முடித்தவர் கடைக்காரரி
டம் “இந்த முறை இதப் புடிச்
சுக்க செல்வம்” என ஐந்து
ரூபாய் தாள் ஒன்றைக் கொடுத்
துவிட்டு, ஹேங்கரில் தொங்கிய

அவர் துணியை அணிந்து
கொண்டார். பெரியவர் சீட்
டில் அமர்ந்து கொண்டதும்
இவனைப் பார்த்து, “ஒரு
ஷேவிங் முடிச்சுக்குறங்க... அப்
புறம் உங்களுக்கு கட்டிங்
போட்டிடலாம்” என்க,
பொன்னம்பலம் உலையை ஆட்
டிவிட்டு மறுபடியும் பேப்பர்
புரட்டினான். படித்தவற்
றையே மீண்டும் படித்தான்.
இடையில் பீடி ஒன்றையும் பற்
றவைத்துப் டகைத்தான். சிறு
வன் இவனை ஓட்டினாற்போல்
அமர்ந்து காலை ஆட்டியபடி
சினிமா நடிகைகளைப் பார்க்க
வும், “அந்தக்காளை கட்டிச்சி

றியாடா?" என கடைக்காரர் ஷேவிங் செய்தபடி கேட்க, சிறுவன் வெட்கப் பட்டான். "பேரனுக்கு வெக்கம் பாருங்கோய்?" சிரித்தபடி பேசினார். ஒரு வழியாய் ஷேவ் முடிந்து பெரியவர் எழுகையில் மணி ஐந்தாகி இருந்தது!

"பையனுக்கு மெஷின் போட்டு வெட்டி வுடு. டேய் இப்படி வந்து சீட்டுல உட்காரு.." என்றபடி அவனைத் தூக்கி சேரில் அமர்த்தி விடவும், "இதென்னுங்க, நாலே ஓட்டு ஓட்டி முடிச்சுடறேன்," என பொன்னம்பலத்திடம் மீண்டும் கடைக்காரர் கூற, உடலை ஒரு முறை வளைத்து விட்டு பழையபடி அமர்ந்தான். சிறுவன் ஏக கலாட்டா செய்தான். பெரியவர் அவனை சீட்டில் அழுத்திப் பிடித்துக் கொண்டார் மிஷின் சிறுவனது பின் மண்டையில் படுகையில் "குய்யோ முய்யோ" வென சப்தமிட, இது கொஞ்சம் சுவாரஸ்யமாய் இருக்கவே பொன்னம்பலம் பேப்பரை மடித்து வைத்து விட்டு வேடிக்கை பார்க்கத்துவங்கினான். பையன் சப்தம் மட்டுமே பெரியதாய் போட்டான். வேறு எதுவுமே புதிதாய்ச் செய்யவில்லையாதலால் அதுவும் போரடித்துப் போய் பொன்னம்பலம் சாலையில் திடீர் திடீர் என மறையும் கார், ஸ்கூட்டர் இத்யாதிகளை வேடிக்கை பார்க்கத் துவங்கினான். பையனுக்கு கட்டிங் முடிய ஆறு மணி ஆகியிருந்தது. மீண்டும் ஒரு சங்கொலி

விளக்கமுடியாதவற்றைக் கூடுமானவரை விளக்கிச் சொல்வதில் மௌனத்திற்கு அடுத்தபடியாக இசை இடம் பெறுகிறது.

—அல்டஸ் ஹக்ஸ்லீ

கேட்டது. பெரியவர் சிறுவனை கூட்டிக்கொண்டு போய் விட்டார். பொன்னம்பலம் எழுந்தான்.

"கொஞ்சம் பொறுங்க, சார். ஒரு டீ சாப்பிட்டுட்டு வந்துடறேன்," என கடைக்காரர் வெளியே போய் வர, மேலும் பதினைந்து நிமிடமாகியது.

"அடடா, லைட் போடாம உட்டுட்டிங்களே, சார்..." என உள்ளே வந்ததும் விளக்கு போட்டுவிட்டு, "ஒரு தம்போட்டுடறேன்" என பீடியும் பற்ற வைத்துக் கொண்டார் கடைக்காரர். நாலு இழுப்பு இழுத்து பீடியை வெளியே வீசி விட்டு ஊதுபத்தி பற்ற வைத்து விநாயகருக்கும் சரஸ்வதிக்கும் குத்

தும் சமயம், "இத நாலு இழுப்பு இழுத்துவுடு செல்வா. நேத்தே முடியாதுன்னு சொல்லி தாட்டி உட்டுட்டே," என ஒருவர் வந்ததும் சேரில் அமர்ந்து கொண்டார். பொன்னம்பலம் கடைக்காரர் முகத்தை சோம்பலாய்ப் பார்த்தான்.

"நாளைக்கு பண்ணிக்க லாம்பா நீ," என சேரில் இருந்தவரிடம் கடைக்காரர் கூற

வார்த்தைகள் நழுவிப்போகும் போது, இசை தோன்றுகிறது. —ஹென்சிச் ஹெய்ன்

வும், “ஏன்? இப்ப சும்மாதான இருக்கே?” என்றார்.

“இல்ல. இவரு முணு மணியில இருந்து இருக்காரு,” என்றதும், “தேனுங்க, ஒரு பத்து நிமிசத்துல நான் பண்ணிட்டு ஓடிர்றனுங்க. ரொம்ப தூரம் சைக்கிள்ள போவணும்,” என இவனைப் பார்த்துக் கூற சரியெனத் தலையாட்டிவிட்டு மணி பார்த்தான். ஆறே முக்கால் அதிக நேரம் ஆகிவிட்டதை உணர்ந்தான். மனதை உருட்டி. நாளை ஷேவிங் செட் ஒன்று வாங்கிவிடுவது என்ற முடிவில் எழுந்தான்.

“சார், பண்ணிட்டே போயிர்லாம் இருங்க.”

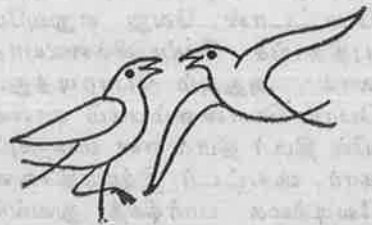
“இல்ல. எனக்கு வேற ஜோலி ஒன்னு இருக்கு. நான் நாளை வந்து பண்ணிக்கறேன்,” என்றான்.

“இவ்வளவு நேரம் இருந்தீங்க...பண்ணிட்டுப் போயிரலாம் இருங்க.”

“இல்ல நான் வர்றேனுங்க” எனக் கூறிவிட்டு சாலைக்கு வந்தான். எஸ்தரிடம் பேசுவதற்கு இன்னும் எப்படியும் இரண்டு நாள் ஆகிவிடுமென்ற யோசனையில் வீடுவருகையில் மாடிப்படி அருகே லைட் வெளிச்சத்தில் நாய்க்கு சாப்பாடு போட்டபடி இருக்கும் எஸ்தர் தெரிந்தாள்.

“நானே நாளைக்கு ஷேவிங் செட் வாங்கி பண்ணிடறேன்” என கூறி விடலாமென யோசித்து அருகில் சென்றான். இவன் வருவதைக் கண்ட எஸ்தர் சட்டென முழுதாய்ச் சோற்றைக் கவிழ்த்து விட்டு, “நான் என்ன பாபம் செய்தேனோ...இந்த நாய் இப்படி படுத்துது. பிச்சைக்கார நாயாட்டம் நான் இருக்குறப்ப இது ஏன் இப்படி இருக்கணும்” என இவனுக்குக் கேட்கும் வண்ணமாய்க் கூறிவிட்டு மாடிப்படிகளில் ஏறி ஓடினாள். இவனுக்குத் திரும்பவும் கடைக்குப் போய் பண்ணிவிட்டே வந்து விடலாம் போன்றிருந்தது! இருந்தும் படியேறித் தன் அறைக்குள் வந்தான்.

பக்கத்து அறைக்குள் விசக் விசக்கென எஸ்தர் அழுவது கேட்டது. அவளது அம்மா, “இப்படி ஏண்டி அப்பனை நினைச்சு அடிக்கடி அழறே? அவர்தான் கர்த்தர் கிட்ட போய்ச் சேர்ந்துட்டாரே” என தேற்றிக் கொண்டிருப்பதும் இவனுக்குக் கேட்டது.

இவனுக்குத் தெரியும், எஸ்தரின் அழுகை இப்போது தனக்காகத்தான் என்று! ○

போன்சாய்

மலையாள மூலம்:

ஏ.பி.ஐ. சாதிசு

பகல் மெல்ல மெல்ல உயிரை விட்டுக்கொண்டிருந்தது. மதிலருகில் வளர்ந்திருந்த குள்ளமான அசோக மரங்களுக்கிடையில் இருள் பதுங்கத் தொடங்கியது.

புல் தரையில் சாய்ந்தபடி, ஓய்வு பெற்ற மேஜர் வர்மா, அரைக் கிறக்கத்தில் ஆழ்ந்து கிடந்தார். அவருக்கு முன்னாலிருந்த உட்பாயின் மேல் பாதி காலியாக்கப்பட்ட ரம் பாட்டிலும், கிளாசுகளும்—ஒரு சித்திரம் போல் தோற்றமளித்தன. ஏகாந்தத்தின் சௌந்தர்யம்!

இளம் காற்றில் உதிர்ந்து கொண்டிருக்கும் மலர்களை விட அழகாக இருந்தன இலையுதிர் காலத்தின் இலைகள்.

வெள்ளை முயல்களைப் போல் பொமரேனியன் நாய்க்குட்டிகள் இரண்டு ஓடிக்கூதித்து விளையாடிக் கொண்டிருந்தன.

சிவப்புச் சட்டையும், வெள்ளை அரைக்கால் சட்டையும், டென்னிஸ் காலணிகளும் அணிந்தபடி வர்மா இப்படிக்கிடப்பது வழக்கமான ஒரு காட்சி. நகரத்தில் எங்கேயா உள்ள ஒரு டென்னிஸ் கிளப்பில்

விளையாடிவிட்டு வந்து ஓய்வு பெடுத்துக் கொண்டிருக்கிறார். எல்லாவற்றையும் மறந்து கொண்டிருக்கும் ஒரு மயக்கம்...

ஆடி ஆடி மெல்ல நடந்து வருகிறான் ராட்சசனைப் போலுள்ள வேலைக்காரன். மிகவும் பயபக்தியோடு பவ்வியமாக அருகில் குனிந்து சொல்கிறான்:

“சார்.. சார்...”

“வாட்...ப்ளடி...வைடு யு டிஸ்டர்ப் மீ?” மேஜர் வர்மாவின் கோபம் பொறி பறப்பதற்குள் மிகவும் பணிந்த குரலில் அந்த ராட்சசன்,

“ஹாட் வாட்டர் ரெடி சார்” என்று சொன்னான்.

“வாட் பிளடி ஹாட் வாட்டர்... யூ பிளடி” என்று கத்தினார் வர்மா.

அடுத்த பங்களாவில் நடக்கும் இந்த நாடகத்தை, என் வீட்டு மொட்டை மாடியிலிருந்து நான் பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

“என்ன குளிக்க ரெலியா?” என்று என் மனைவி என் கவனத்தைக் கலைத்தாள்.

“இந்த ‘ஏகாந்தம்’ அப்பிடெண்ணு ஒண்ணு இருக்கே, இது

அனுக்கிரகமா அல்லது சாபமா? நீ என்ன நெனைக்கிறே?" என்று கேட்டேன்.

அவளுக்கு விஷயம் விளங்கி விட்டது.

"ஓகோ, மேஜரே பாத்திட்டிங்களாக்கும். அவரெப் போல குடிச்சக் குடிச்ச நெனவில்லாமெக் கெடக்கணும்னு உங்களுக்கும் ஆசை வந்திருச்சாக்கும்? எனக்கு எல்லாம் தெரியுங்க. பேசாமெ எந்திரிச்ச கீழே போங்க!"

மேஜர் வர்மாவின் இந்த அதிசய பங்களாவுக்குள் ஒரு முறையாவது நுழைந்து பார்க்க வேண்டுமென்ற ஆசை என் மனதில் கொஞ்ச நாளாக உண்டு.

அந்த வாய்ப்பு ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை எனக்குக் கிடைத்தது.

மாலை நேரம். அவர் வீட்டைக் கடந்து வருகையில், வர்மா என்னைப் பிடித்து நிறுத்தி, "ஹலோ, புரொபசர், வாங்க! உள்ள வாங்க!" என்று அழைத்தார்.

போனேன். பங்களாவின் வரவேற்பு அறையின் சுவர்களில், வேட்டையாடிக் கொல்லப்பட்ட புலி, கலைமாண்களின் தலைகள் பொருத்தப்பட்டிருந்தன. காஷ்மீர் கம்பளத்தில் கால் வைத்து நடந்தபோது, ஒரு சுவர்க்க லோகத்தில் மிதப்பது போலத் தோன்றியது!

தாழ்வாரங்களிலும், அறைகளிலும் ஏராளமான பூத்தொட்டிகளில் சின்னச் சின்ன மரங்கள்! பெரிய மரங்களின் 'மினியேச்சர்கள்!' காய்த்தும், பூத்

தும் குலுங்கும் குள்ள மரங்கள். அற்புதமான சாமர்த்தியத்தோடு பூத்தொட்டிகளில் வளர்க்கப் பட்டிருப்பதைக் கண்டு அதிசயித்துப் போனேன்.

வளர்ச்சி தடுக்கப்பட்ட அந்தச் சின்ன ராட்சசர்களை நான் கவனிப்பதைக் கண்ட வர்மா, "புரொபசர்க்கு 'போன்சாய்' பற்றித் தெரியுமா?" என்று கேட்டார்.

"கேள்விப் பட்டதோடு சரி," என்று சொன்னேன்.

"வாட்டு யு லைக் டு ஹால்?"

"எதாயிருந்தாலும் சரிங்க."

வர்மா, பிரிட்ட்ஜிலிருந்து 'ஷீ வாஸ் ரீகல் எடுத்துத் திறந்தார். நெஞ்சை அள்ளும் மணம் அறையில் பரவியது. கிளாசில் ஐஸ் கட்டிகளைப் போட்டு விட்டு, சரக்கை ஊற்றிவிட்டு பூத்தொட்டியில் குறுகிப் போய் நிற்கும் ஒரு ஆலமரத்தைச் சுட்டிக் காட்டிச் சொன்னார்:

"பாருங்கள், புரொபசர். ஒரு பெரிய ஏரியா முழுவதையும் அடக்கியபடி பரவி நிற்க வேண்டியது இந்த ஆலமரம். ஒரு ரியல் ராட்சசன். ஆனா, எப்பேர்ப்பட்ட ராட்சசனும் போன்சாயில் சிக்கிவிட்டால், சடையொடுங்கி, வால் சுருட்டிப் படுத்திருக்கும் சிங்கமாக மாறிவிட வேண்டியதுதான்."

இப்படி விளக்கிவிட்டு, உரக்கச் சிரித்தபடி மேலே தொடர்ந்தார் வர்மா.

"என் வேலைக்காரனைப் பாத்தீங்களா? எட்வின்னு பேர். இவனும் ஆலமரமும் ஒண்ணுதான். இவன் எங்கையில சிக்

கும் போது அடக்க முடியாத பயங்கர மறுஷனாத்தான் இருந்தான். தேவையான அளவு கைக்காரியம் பண்ணின பிறகு இப்படி அடங்கியிருக்கான். இல்லயாடா எட்வின்?"

எட்வின் ஒரு வெறும் சிரிப்புச் சிரித்தபடி நின்று கொண்டிருந்தான்.

வர்மா என் கையைப் பிடித்து மேலே எழச் செய்தபடி சொன்னார்:

"கமான் புரொபசர்! போன்சாயியின் அற்புதமான சாதனைகளை உங்களுக்குக் காட்டறேன்."

மாடிக்கு ஏறிச் செல்லும் படிகளின் ஓரங்களில்கூட பூத் தொட்டிகள். அவற்றில் குறுகிச் சிறுத்த மா, பலா, ஆரஞ்சு முதலான மரங்கள்!

"வொண்டர்புல், மேஜர். திஸ் ஈஸ் ரியலி ஒண்டர்புல்!" என்று பாராட்டினேன்.

"மலர்க் கண்காட்சிக்குக் கொண்டு போகல்லயா?" என்று கேட்டேன்.

வர்மா, பயங்கரமாகச் சிரித்தார்.

பகைவருடைய படைகளை முறியடித்துவிட்டு, பாட்டன் டாங்கியின் மேலே நின்று கொண்டு செய்யும் வெற்றி முழக்கம் போல அது தேர்ன்றி யது!

"எத்தனையோ தடவை ஃபஸ்ட் பிரைஸ் வாங்கியிருக்கேன்."

மறுபடியும் அதே சிரிப்பு!

கீழே இறங்கி வந்து குடிமேசைக்கு முன்னால் அமர்ந்த போது, உள்ளே போன சரக்கின் வீரியத்தின் தைரியத்தில் அந்தக் கேள்வியைக் கேட்கத் துணிந்தேன்!

"மேஜர், ஒரு பர்சனல் விஷயம் கேட்க விரும்புறேன். ஒன்

னும் பிரச்சனை இல்லையே?"

"அப்கேர்ஸ் நாட்... ஆஃப் வித் இட், புரொபசர்."

"ஆர் யூ எக்ரோனிக் பாச்சிலர்?"

"யெஸ்... பட் ஐ லைக் கேர்ள்ஸ்."

பிறகு ஒரு நீண்ட மௌனம்.

"அப்பிடின்னா?"

"அப்பிடின்னா, எப்படி ஒருத்தனால பிரம்மச்சாரியா இருக்க முடியும்? யெஸ், புரொபசர்... தே ஆர் டு பி எஞ்சாய்ட் அண்டு துரோன் எவே..."

மறுபடியும் இடிச் சிரிப்பு!

"புரொபசர்! ஸ்ஷூட் ஐ பை எ கௌவ், வென் ஐ கெட் குட் மில்க் இன் த மார்க் கெட்?"

மார்க்கெட்டில் பால் கிடைக்கும் போது வீட்டில் பசுவைப் பணம் கொடுத்து வாங்கி நிறுத்துவது பைத்தியக்காரத்தனம் தானே! இதை, ஒரு வேடிக்கைக் காகக் கூட என் மனைவியிடம் சொல்ல முடியாது! எனக்கு அவ்வளவு தைரியம் ஏது? என் திருமதி கரிபிடித்த பாத்திரத்தை எடுத்து என் தலையிலடிப்பாள்! அதனால், அந்தப் பட்டாள வேதாந்தத்தை இங்கேயே மதுவில் மூழ்கடித்துவிட்டேன்.

மறுபடி வர்மாவைக் குடையவேண்டும் எனத்தோன்றியது.

"மேஜர் சாப்! கல்யாணமே வேண்டாமனு நீங்க ஒதுக்கி வச்சதுக்கு வேற ஏதாவது காரணம் உண்டுமா?",

பதில் ராணுவ மொழியில் வந்தது!

"லுக், புரொபசர்! எவரிஷுமன் ஈஸ் எ பிராஸ்டிடியூட், அன்லெஸ் அதர் வைஸ்ப்ரூவ்ட்."

'அப்பிடின்னா, உங்க கூடப் பிறந்த பெண்களும்,

உங்க அம்மாவும்... என்று கேட்கவே ஆசைப்பட்டேன்! முடியுமா? சூழ்நிலை ரசாபாசமாகப் போய்விடும், என்பதால் வாயை மூடிக்கொண்டேன்! சுற்புள்ளவள் என்று நிரூபிக்கப்பட்டால் ஒழிய, எல்லாப் பெண்களும் வேசிகள்தான்—என்ற அவரது நம்பிக்கை, அவரைக் காப்பாற்றவோ, தண்டிக்கவோ செய்யட்டும்! நமக்கென்ன?

ஆர்மி கேம்புகளில் அவருடைய காமக் களியாட்டங்களுக்கு இரையான நாட்கள், லேடி டாக்டர்கள், கிராமத்துப் பெண்களைப் பற்றியெல்லாம் மேஜர் வர்மா விரிவான விளக்கம் கொடுக்க ஆரம்பித்தார்.

வங்காளப் பெண்கள், ஓரிசாக்காரிகள், தமிழ்ச்சிகள் முதலியவர்களுக்கு இடையிலுள்ள வித்தியாசங்களை யெல்லாம் வெகு ரசமாக விவரித்தார். அப்போது இவரது சிவந்த கண்களில் மின்னல்கள் தோன்றின! நரைத்த கொம்பு மீசை விறைத்தது!

கடைசியில் ஒரு விதி வகுப்பது போலச் சொன்னார்:

“நேப்பாளி கேர்ள்ஸ் ஆர்தி பெஸ்ட். தே ஆர் மோர் ஷென்ஷுவல் தே நோ ஹௌட்டு என்டர்டெய்ன் எ மேன்.”

சரியாக இருக்கலாம். இந்த விஷயத்தில் நான் வெறும் குழந்தை. என்பதை ஒப்புக் கொண்டேன். கிளாசில் திராவகம் ஊற்றும் போது,

“லுக் புரொபசர். ஐ வாண்ட் இட் எவ்ரி டே! திஸ் பெக்கர் ஆஃப் எ செர்வன்ட், எட்வின்! ஹி வில் அரேஞ்ச் இட் எவ்ரி டே!” என்றார்.

தொடர்ந்து ஒரு இடிச்சிரிப்பு.

விஷயத்தை வேறு திசைக்கு மாற்றுவதற்காகக் கேட்டேன்:

“உங்களுக்கு இந்த போன்

சாய விஷயம் எப்படித் தொடர்பு ஏற்பட்டுது?”

“போன்சாயை நான் என் வாழ்வில் புகுத்தியிருக்கேன். இது ஒரு பிளாசபி ஆப் லைப்கூட்!”

“புரியலீங்களே!”

“வெரி ஈஸரி. என்னோட ஆர்மி லைப்லே, என்னை முந்திகிட்டு மேலே போக சிலர் முயற்சி பண்ணினாங்க. அதுக்காக என்னென்னமோ சாகச மெல்லாம் பண்ணக் காமிச்சாங்க. நான் அவங்களை கரெக்டா கத்தரிக்கோல் போட்டு அப்பப்ப ‘புருண்’ செஞ்ச அடக்கி வெச்சேன். முளைகள் ஆணியேர். அதெ அப்பப்ப டீரீம் பண்ணிட்டா, அவ்வளவுதான்... வளர முடியாமெ அடங்கிருவானாக இப்ப புரிஞ்சதா?”

“புரிஞ்சதுங்க.”

“இது எல்லா துறைகளிலயும் இருக்கு புரொபசர். உங்களுக்கு, நம் நாட்ல போன்சாய் தத்துவத்தை அதிகமா கடைப்பிடிச்சது யாருன்னு தெரியுமா?”

“யாருங்க?”

“சொன்னா, நீங்க நம்ப மாட்டீங்க. நம்ம நேரு!”

நான் திருக்கிட்டேன். வர்மா உற்சாகமாகப் பேசத் துவங்கினார்.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா புரொபசர்? வி கே. கிருஷ்ணமேனனே, ஜெயப்பிரகாசெயெல்லாம் போன்சாய் செய்தது நேருதான். இவங்களை போன்சாய் செஞ்ச, சட்டியிலெ வெச்ச அமுக்கினவரு. சீன இந்தியப் போருக்கான எல்லாக் காரணங்களையும் கிருஷ்ணமேனன் தலையிலெ சுமத்தி அவரெ ‘ஸ்கேப் கோட்’ ஆக்கின விஷயம் எல்லா ஆர்மி ஆபீசர்களுக்கும் தெரியும்! இல்லாட்டா கிருஷ்ணமேனன் இந்

தியாவோட பிரதமர் ஆயிருப் பார்! நேருபோன பிறகு ஜெய பிரகாஷ் தொட்டியெ ஓடச்சி கட்டு வெளில வந்து முழுப் புரட்சி செஞ்சதும், கன்னிட ர பிள்ளை போயிட்டதும் தான் உங்களுக்குத் தெரியுமே!"

இப்போது எனக்கு சிரிப்பு வரவில்லை. இந்த மனுஷன் வெறும் பட்டாளக்காரனல்ல. ஒரு பெர்வர்ட்டட் ஜீனியஸ்!

"என்ன புரொபசர்? நான் சொன்னது சரிதானே? இந்த உலகம் முழுசிலும் போன்சாய் தத்துவத்தை அங்கீகரிச்சு, நடை முறைப் படுத்திட்டுதான் இருக்காங்க. வல்லரசுகளைப் பாருங்க. ரஷ்யா, அமெரிக்கா, பிரிட்டன், பிரான்சு.. எல்லாரும், வளர் முக நாடுகளையும், வளர்ச்சி யடையாத நாடுகளையும் போன்சாய் செஞ்ச சட்டிக ளிலெ மேல வராமெ அமுக்கி வச்சிட்டே இருக்காங்க. நம் மோட அணிசேரா நாட்டுஇயக் கத்தைப் பத்தி இந்த வல்லரசு நாடுகளுக்கு எவ்வளவு எரிச்சல் தெரியுமா? நாம ரொம்ப சவ டாலடிச்சா, நமக்கு கொடுத்து வர்ற உதவிகளெக் கட் பண்ணி நம்மெ நிறுத்த வேண்டிய எடத் தில நிறுத்திடறாங்க. உண் மையா சொல்லப் போனா, சர்வதேச நாணய உதவி கெடைக் கிற வாய்ப்பு நமக்குக் காட்டி தொட்டியில வச்ச அமுக்கிட ராங்க... இல்லியா?"

அப்போதுதான் எட்வின் தன் பெரிய உடம்பை ஆட்டி ஆட்டி நடந்து வந்தான்.

"சார்... போன்"

"வாட் பிளடி போன்?" என்று சுத்திவிட்டு, டிராயிங் ரூமின் ஜன்னலருகில் இருந்த போனை எடுத்துப் பேசினார் வர்மா. ஏதோ சொல்வதும், பலமாகச் சிரிப்பதும் கேட்டது. பிறகு ஒரு வீரனைப் போல வந்து என்னிடம், "இன்றைய

இரை," என்றார்!

"புரியலெ," என்றேன்.

"புரியலியா! இங்கே ஒரு நர்சிங் ஹோம்ல அழகான நர்ஸ் ஒருத்தி இருக்கா. என்னோட டயாபடீசுக்கு இன்சுலீன் போட வருவா. இன்சுலீன் கேட்டியூட்டி இங்கேயே கழியட்டுமே அப்பிடின்னு கேட்டேன்... நான் சொல்லலே புரொபசர்... எல்லாமே..."

விஷயத்தை மறுபடியும் வேறு திசையில் மாற்ற முடிவு செய்தேன்.

"எனக்கு உங்களோட செடிகளெவிட, உங்க பிலாசபி தான் ரொம்பப் புடிச்சிருக்கு."

"யூ ஆர் வைஸ்! தோனுமே. அப்படித்தான் தோனும். இப்பப் புரிஞ்சிட்டீங்களா, நான் ஒரு வெறும் பிளடி சோல்ஜர் மாத்திரம் இல்லென்னு? நான் ஒரு பிலாசபரும் கூட!"

இதற்கு மேலும் இங்கே தாயதித்து வீட்டிற்குத் திரும்பினால், அங்கே கிடைக்கப் போகிற வரவேற்பை நினைத்துக் கொண்டு, இன்னொரு நாள் வருவதாகச் சொல்லி விடை பெற்றேன்.

ராத்திரி என் மனைவி சொன்னாள்:

"இதொண்ணும் அவ்வளவு நல்லா இல்லீங்க."

"என்ன? எதைச் சொல்றே நீ?"

"இந்த வாசத்தெ சொன்னேன்."

"என்ன வாசம்?"

"ஐயோ பாவம். ஒன்னும் தெரியாத பாப்பா. இந்தாங்க. இந்த ஆளு எப்பிடியோ குடிச் சக் குழியில விழுந்து சாகட்டும். உங்களுக்கு இது வேண்டாம்."

"நீ சும்மா இரு. அளவா குடிச்சா தப்பே இல்லெ. அதும் ஓசியில்தான் கெடைக்குது."

"எது எப்பிடியானாலும்

அவரோட 'போன்சாய் பிலா சபி' யிலே விஷயம் இருக்கற மாதிரிதான் தோனுது."

"பாத்தியா பாத்தியா. நான் அப்பவே சொல்லலே? அவரு ஒரு ஜீனியஸ்."

"நம்மோட ஆராய்ச்சி நில யங்களில இருக்கிற பெரிய பெரிய புரொபசர்கள் தங்களுக்குக் கீழே இருக்கறவங்க செஞ்ச ஆராய்ச்சிகளை யெல்லாம் எடுத்து, தங்களோடது போல போட்டுக்கிட்டு, பதவி பட்ட மெல்லாம் வாங்கிக்கிறாங்க... கீழே இருக்கறவங்களே 'புரூண்' பண்ணி அமுக்கிவச்சிடறாங்க."

"யூ ஆர் சென்ட் பர்சன்ட் கரெக்ட்."

போன்சாய் பிலாசபியைப் பற்றி என் மனைவிக்கு மரியாதை ஏற்பட்டதில் எனக்கு மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டது.

"என்ன இருந்தாலும் அவரோட தொடர்பு வேண்டாமே."

"ஏன்?"

"அந்த ஆளு ஒரு மிருகம்."

"உனக்கெப்படி தெரியும்?"

"நம்மோட பால்காரப் பொண்ணு அம்மினி இருக்கா இல்ல, அவ சொன்னா ஒவ்வொரு நாள் பால் ஊத்திட்டு வர்றப்பவும், அவரோட படுக்கை அறையில் ஒவ்வொருத்தி இருக்கறதெப்பார்த்தாளாம்."

"அதில இவளுக்கென்ன வருத்தம்?"

"இந்தாங்க. என் வாயெப்படுங்கா தீங்க. செளவனுக்கு தெனம் ஒருத்தி தேவைப்படுதோ? பெத்த மக வயசுள்ள சிறுசுகளை யெல்லாம் கொண்டாந்து... ச்சே..."

"நீ சும்மா இரு. அதனால் நமக்கென்ன?"

ஒருவாறு அவளை வாயடக்கினேன். எங்கள் நட்பு தொடர்ந்தது.

ஆனால் சில சமயம், என் முன்னாலேயே எட்வினை அவர் மிக மோசமாக அதட்டுவது எனக்குக் கஷ்டமாக இருந்தது. ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் கேட்டேன்.

"இருந்தாலும் இந்த அளவுக்கு இவனெ வெரட்டனுமா மேஜர்?"

"யூ டுனாட் நோ புரொபசர்! சொந்த சம்சாரத்தெ ஒரே அடியிலே அடிச்சக் கொன்னவன் இவன். எங்காலடியில அமுக்கி வெச்சிருக்கேன். கொஞ்சம் அசந்தா போச்சு. உடனே சைத்தானா மாறிடுவான். தொட்டியெ ஓடச்சிட்டு வெளியில குதிச்சிடுவான்."

நான் ஒன்றும் பேசவில்லை.

ஃ ஃ ஃ

மழை கொட்டிக் கொண்டிருந்த அன்றிரவு. இரண்டாவது ஆட்டம் சினிமா பார்த்துவிட்டு வீடு வந்துகொண்டிருந்தோம்.

வர்மாவின் பங்களா இருளில் மூழ்கிக் கிடந்தது. நானும் மனைவியும், வீட்டை அடைந்து படுத்து உறங்கப் போகும் வேளையில் கதவு தட்டப்படும் சப்தம் கேட்டது.

இந்த மழை இரவில் யாராயிருக்கும் என்ற வியப்புடன் கதவைத் திறந்தால் எட்வின். மழை நீர் சொட்டச் சொட்ட நின்று கொண்டிருந்தான்!

"என்ன எட்வின்? இந்த நேரத்தில?"

அவன் ஒன்றும் பேசாமல் நின்று கொண்டிருந்தான்.

"சொல்லு எட்வின்? வாட்சுஸ் த மேட்டர்?"

"சார்... சார்... அவர்... இறந்திட்டாரு!"

"யாரு? மேஜரா? எப்பிடி?"

"அவரு செத்துப் போயிட்டாரு சார்!"

எதையோ மறைக்கிறான் என்பது மட்டும் தெரிந்தது.

“விவரமா சொல்லப்பா!

அவன் எட்டென என் கால் களில் விழுந்து கதறினான்!

“என்னைக் காப்பாத்துங்க சார்! என்னக் காப்பாத்துங்க.”

ஏதோ குழப்பம் நடந்துள்ளது.

என் மனைவியையும் அழைத்துக் கொண்டு வர்மாவின் பங்களாவிற்குச் சென்றேன். போலீசுக்கு லீபோன் செய்தேன்.

போலீஸ் வந்து எட்வினைக் கூட்டிச் சென்றார்கள்.

போலீஸ் ஜீப் நகர்ந்தபோது, “என்ன இருந்தாலும் ஒரு நல்ல பக்கத்து வீட்டுக்காரராக இருந்தார்” என்று ஒன்றும் அறியாத வணைப்போலீசு சொன்னேன்.

“ஓசியில இனி குடிக்க முடியாமெ போயிடுச்சேன்னு வருத்தம்,” என்றாள் மனைவி.

“அதுக்கு சொல்லலே. அந்த மனுஷன் ஒரு ஜீனியஸ்.”

“மண்ணாங்கட்டி! நேத்து ராத்திரி பால் கொண்டு போன அம்மிணியெ படுக்கை அறைக்குள்ளே தள்ளித் தாப்பாப் போட்டுட்டாரு. உள்ள அவ குய்யோ முறையோண்ணு கத்தியிருக்கா. எட்வின் வெளியில இருந்து கதவெ பலமா தட்டியிருக்கான் இவனுக்கு இவ மேல ஏதோ ஒரு பிரியம் இருந்திருக்கும் போல இருக்கு. உங்க மேஜர் அம்மணியெக் கெடுத்திட்டு வெளியில் வந்து. கதவெத் தட்டினதுக்காக எட்வினெப் போட்டு அடி அடின்னு அடிச்சிருக்காரு. எட்வின் ஒரு வார்த்தெ கூடப் பேசலே ராத்திரி அவருக்கு டிரிங்ஸ் குடுக்கும் போது, விஸ்கியிலே டிக் டுவண்டியெக் கலந்து குடுத்து கதையெ முடிச்சிட்டான். அவ்வளவுதான். என்னமோ பெரிசா பேசினீங்களே. இப்ப அவரோட போன்சாய் என்ன ஆச்சு?”

நான் வாயை மூடிக்கொண்டேன். (நன்றி: ‘கத’)

கவிதாசரண்

கபோதிகள்

“இன்னும் கொஞ்சம் சாப்பிடுங்கள்,” என்றாள் ராதா. அவளை ஏறிட்டு நோக்கினான் சேகர்.

“ஏன் இந்த வற்புறுத்தல்?”

“இது போல உட்கார்ந்து கொண்டு இனிமேல் உங்களை வற்புறுத்த முடியாதல்லவா? அதனால்தான்.”

நகைத்துக்கொண்டேதான் இவ்வார்த்தைகளைச் சொன்னாள். அதைக்கேட்டு அவனுக்குத்தான் தொண்டையை அடைத்தது.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் அவன் இந்த மருத்துவ மனையை விட்டுப் பேர்கப் போகிறான். ராதாவை விட்டுப் பிரியப் போகிறான். நர்சாக வந்து, நர்சை விடவும் கூடுதலான பாசம் காட்டி, அவள் செய்த சேவை இன்றோடு முடியப் போகிறது.

சேகர் ஒரு செல்வந்தரின் மகன். பிறந்தவுடன் தன் தாயை இழந்துவிட்ட குறையைக்கூடத் தன் தந்தையின் அன்பில் மறந்து விட்டவன். இளமைத் துடிப்பும் கனவின் விழிப்புமாய் வளர்ந்து நிற்கும் அவன் பதினைந்து

நாட்களுக்கு முன் ஒரு விடத்தில் சிக்கிக் கொண்டான். தலையில் நல்ல அடி. குருதி வழிய அன்று இந்த மருத்துவ மனைக்குக் கொண்டு வரப்பட்டான். இன்று காயம் ஆறிவிட்டது. அவனுடைய முகிராத உள்ளம் கூட அபூர்வமான வளர்ச்சி பெற்று விட்டது. எல்லாம் ராதாவின் செய்திறன்தான். அவளே ஒரு மருந்தாய் இருந்து அவனைப் பக்குவப் படுத்தி விட்டாள்.

வாழ்க்கை முழுவதையும் தன் முன்னால் வைத்துக்கொண்டு, இந்த இளைஞனா சாவைப் பற்றி நினைக்கிறான்! அவள் அழுதுவிட்டாள். சேகர் திசைத் தவனாய், "நீங்கள் ஏன் அழுகி

சேகர் இந்த மருத்துவ மனைக்கு வந்த அன்று ராதா அவனுக்கு ரொட்டி கொண்டு வந்தாள். அவன் மூர்க்கத்தனமாக அதை நிராகரித்தான். அவள் வற்புறுத்தினாள். இனிமையாகக் கெஞ்சினாள். முடிவில் அவளுக்குக் கோபம் வந்துவிட்டது.

"எங்களுக்குத் தொந்தரவு கொடுக்கவென்றே வந்திருக்கிறீர்கள். உங்களோடு பெரிய தொல்லையாகிவிட்டது," என வெறுப்போடு சொன்னாள். சேகர் ஆத்திரமுற்றவனாய், "இன்றைக்கு மட்டும் பொறுத்துக் கொள்ளுங்கள் நர்ஸ். நாளை இந்த உலகை விட்டே போய்விடுவேன். பிறகு நீங்கள் நிம்மதியாக இருக்கலாம்," என்று குமுறினான்.

ராதா திடுக்கிட்டுப் போனாள்.

—நம் வாழ்க்கையின் முன்பாதி நம் பெற்றோர்களால் கெடுகிறது. பின் பாதி நம் குழந்தைகளால் கெடுகிறது.

—க்ளேரன்ஸ் டாரோ

றீர்கள்? நானல்லவா அழவேண்டும்? அழாதீர்கள். என் முன்னே. அழாமல் இருங்களேன்," என்று ஏதேதோ சொன்னான். அவள் அழுவதை நிறுத்தி விட்டாள். அவளருகில் மெளனக் கலகத்தோடு வந்தமர்ந்து, மீண்டும் அவனிடம், ரொட்டியை நீட்டினாள். அப்போதும் சேகர் மறுக்கத்தான் முயன்றான். ஆனால், நீர்த் திரைக்குப் பின்னால் இன்னும் நெக்குருகிக் கலங்கி நிற்கும் அவளின் நீண்ட கண்களைப் பார்த்ததும் பேசாமல் வாங்கிக் கொண்டான். ராதா தன் கண்களைத் துடைத்துக்கொண்டாள். சற்று நேரம் அவளையே பார்த்துக் கொண்டிருந்துவிட்டுப் பின் மென்மையாக முறுவலித்தாள்.

"ஏன் சிரிக்கிறீர்கள்?" என்று கேட்டான் சேகர்.

"ஒன்றுமில்லை. நாளைக்கு இந்த உலகத்தை விட்டே போகப் போகிறவர் அல்லவா நீங்கள்! பாவம், உலகை விட்டுப் போவது ஒருபுறமிருக்கட்டும். குறைந்த பட்சம் இந்த அறை

யை விட்டுப் போகக்கூட அனுமதி இல்லை. நான் அனுமதிக்கப் போவதில்லை," என்று சொல்லிவிட்டு எழுந்து கொண்டாள். அப்போதே அவள் ஒரு நர்சுக்கும் மேலாய் அவன் மனப் பரப்பினில் வியாபகம் கொண்டுவிட்டாள்.

மறுநாள் அவளை ஆவலோடு நோக்கியவன் சற்று ஏமாந்து தான் போனான். ஏதோ ஒரு மூடுமந்திரம் போல் ஆகிவிட்டிருந்தான். பேச்சைக் குறைத்து விட்டாள். மாறாக, ஒவ்வொன்றையும் அவனுக்கென்று பரிவும் கனிவும் பொங்க வெகு நேர்த்தியாய்க், நேர்த்திக் கடன் போலச் செய்தாள். "எதிரொலிக்காத சிகரம் போல் ஏன் ஆனாய்?" என்று கேட்டான் ஒரு நாள்.

"எதிரொலி உங்களை மிரட்டி விடக் கூடாதே என்றுதான்." "ஆனால், இசையின் ஜனனம் எதிரொலிக்காகக் காத்திருப்பதில்லை தெரியுமா?"

"இதை நிறுத்தப்போகிறீர்களா இல்லையா?"

"இதோ நிறுத்தி விட்டேன்—என் பேச்சை."

பேசாமலே இந்தப் பதினைந்து நாட்களும் அவனைப் பண்படுத்தி இருக்கிறாள்.

சேகர் கையலம்பிக் கொண்டவனாய், "எனக்கு ஏன் இத்தனை அன்போடு பணிவிடை செய்தாய்?" என்றான்.

"வெறுப்போடு செய்வது பணிவிடையாகாது என்பதனால் தான்," என்றாள்.

"ராதா, உன்னை ஏன் இப்படி

மூடிமூடி மறைத்துக் கொள்ளிறாய்?" என்று நொந்தான்.

"மனம் மறைவில் ஒதுங்கும் என்பது ஒரு வரப்பிரசாதம். இல்லையென்றால் வாழ்க்கை சகித்துக் கொள்ள முடியாதபடி குப்பையாகிவிடும்," என்று சொல்லிக்கொண்டே அறையை விட்டு வெளியேறினாள்.

விபத்திலிருந்து மீண்டவன் மீளவும் ஒரு விபத்தில் மீட்சியின்றி சிக்கிக்கொண்டுவிட்டது போல் பட்டது.

சேகர் மருத்துவ மனையிலிருந்து புறப்படுவதற்கு முன் ராதா அங்கு வந்தாள். அவனைப் பாராமலே அவன் துணிமணிகளையெல்லாம் மடித்து வைத்தாள். பார்வைக்கு அவள் பாதிக்கப் படாதது போல் தோன்றினும் அவள் விரல்கள் பிடிப்பின்றித் தவித்தன.

அதைக் கண்டு சேகரின் நெஞ்சம் தவித்தது.

"ராதா!" என்று அழைத்தான். அவள் அருகில் வந்து நின்றாள். அவன் சில நாறு ரூபாய் நோட்டுகளை எடுத்து அவளிடம் நீட்டி, "இதை வைத்துக் கொள்," என்றான்.

"எதற்காக?"

"சும்மாதான்."

"மனத் தராசில் உங்களைப் பணத்தால் நிறுத்துக்கொள்வது தானே எல்லாத் துயரங்களுக்கும் காரணம்," என்றாள்.

"ராதா! நான் என்ன செய்ய வேண்டும் என்கிறாய்?"

"உங்கள் அப்பாவுக்குப் பிள்ளையா யிருங்கள்."

“இதைச் சாபமாக நான் எடுத்துக் கொள்ளலாமா?”

ராதா சடாரென்று அவனைப் பார்த்தாள். பிரளயமாய்ப் பொங்கும் மனத்தைச் சிரமப்பட்டு அடக்கிப் பிடித்தவளாய் அவனை அரைவின்றி ஊடுருவினாள். முகம் இறுகியிருந்தது.

இந்தச் சந்தர்ப்பத்தை இழக்க அவள் தயாராயில்லை.

“பாமாவுக்கு ருக்மணி என்னவாக வேண்டும்?” என்றாள்.

சேகர் அவளைத் தீர்க்கமாக விழித்துப் பார்த்தான். ‘எந்த நேரத்தில் என்ன மாதிரியான ஆராய்ச்சி இவளுக்கு!’ என்று வியந்தவளாய் “நீயே சொல்லிவிடு,” என்றான்.

“சக்களத்தி ஆக வேண்டும்.”

“எதற்கு இப்போது இது?”

ராதா மீண்டும் தன்னை ஒன்று கூட்டிக் கொண்டவளாய், சற்று நிதானித்து, வார்த்தை வார்த்தையாய்ச் சொன்னாள்:

“உங்கள் அப்பா— உங்களை— என்— சக்களத்தியின் பிள்ளையாக்க நினைக்கிறார்.”

“ராதா!”

“பதறாதீர்கள். இந்தப் பதினைந்து நாட்களும் பதறிப் பதறிப் பாறாங் கல்லாகிவிட்டேன். இதைச் சொல்லத்தான். சொன்னது பாதிதான்.”

அவனைப் பார்க்கக் கூசியவளாய் மறுபுறம் திரும்பி நின்று சொன்னாள்:

“நீங்கள் இங்குச் சேர்ந்த அன்றிரவு ஒரு சந்தேகத்தின் பேரில் என் அம்மாவின் பெட்டியைக்

குடைந்ததில்... உங்களைப் பற்றிய ஒரு தடயம் கிடைத்தது.

நீங்கள்... நீங்கள் என் அம்மாவின்னுடைய... சக்களத்தியின் பிள்ளை.”

அவள் உடைந்து தேம்பினாள்:

“உங்களைப் போன்றவர்கள் தீர்மானித்து விட்டால் எதைத் தான் நடத்திக் காட்ட மாட்டீர்கள். ஆனால், நாங்கள் பெண்கள். இந்த மண்ணில் எத்தனை கோடி உறவுகள் இருந்தென்ன. பெண்ணாய்ப் பிறந்தவள் என்றைக்கும் தனிதான். அவளுக்குத் திக்கில்லை; திசையில்லை. மனந் திறக்க மார்க்கமில்லை. என் தந்தையும் தமையனும் பழக்கத்தில் எப்படியிருந்தாலும் அவர்களை நேசிப்பதைத் தவிர வேறெந்த வழியும் எனக்குப் புலப்படவில்லை. நானே வெறுத்துவிட்டால், அவர்களை வேறு யார் நேசிப்பது? சுயக்கப் பிறந்தவள். அழுக்குகளைச் சுமந்துதானே தீரவேண்டும்.”

வெளியே ‘தடால்’ என ஏதோ விழுந்த சத்தம் கேட்டு இருவரும் ஓடி வந்தனர்.

அவர்களுடைய தந்தை தரையில் விழுந்து நொறுங்கிக் கிடந்தார்.

வழியோடு போன கிழ ஆயா ஒருத்தி தற்செயலாய்ச் சொன்னாள்: “எம்மா நேரமா வெளியவே நின்னாரேம்மா. ஐய... ரெண்டு பேரும் உள்ள அப்பி. இன்னா சேய்ஞ்சீங்க?”

அழுக்கு!... அழுக்கு!... பிரம்ம அழுக்கு! ○

நெல்லை சு.முத்து கவிஞர்கள் கண்ட மக்தலேனா

தமிழ்க் கவிஞர்களைப் பொறுத்தமட்டில் தெரிந்தோ தெரியாமலோ, இராமாயணம், மகாபாரதம், விவிலியம், பௌத்தம் போன்ற பல்வேறு மத காவியங்கள், மறை நூல்களிலிருந்து கிளைக் கதைகளைத் தேர்ந்தெடுத்துத் தம் கவி வண்ணத்தில் தீட்டும் இயல்பு தொடர்ந்து வந்துள்ளது.

வடமொழியில் வால்மீகி அகலிகையை அவமானப்படுத்திட, கம்பன் அவளிடம் குறை காணவில்லை. வெள்ளேகால் சுப்பிரமணிய முதலியாரோ அகலிகையைப் போற்றுகிறார். 'பாலபாரதி' ச. து. சுப்பிரமணிய யோகியாரோ அவளைப் பத்தினியாக்கி வணங்குகிறார்.

உரைநடையில் 'சாப விமோசனம்' கண்ட அகலிகை மீண்டும் கல்லாவதற்கு நியாயம் கற்பிக்கிறார் புதுமைப்பித்தன்.

இன்றைய புதுக்கவிஞர்களிடம் அகலிகை படும்பாடு சொல்லி மாளாது.

அவ்வாறே உமர் கய்யாம் பாடல்களை எட்வர்ட் ஃபிட் ஜெரால்டு மொழி பெயர்ப்பாக ஆங்கிலத்திலிருந்து கற்று, கவிமணி தேசிக விநாயகம் பிள்ளையும், ச. து. சு. யோகியாரும் தமிழாக்கம் செய்தனர்.

எட்வின் ஆர்னால்ட் இயற்றிய 'Light of Asia' எனும் ஆங்கில நூலைத் தழுவி கவிமணி "ஆசிய ஜோதி" ஏற்றியதும், மலையாளத்தில் மகாகவி குமாரனாசான் காவியம் புனைந்ததும் நாமறிவோம்.

அவரவர் காலத்திற்கேற்பவும், கருத்துக்கேற்பவும், சமகாலச் சமுதாய, நாட்டு நடப்பிற்கேற்பவும், சலி மனதிற்கொப்பவும் வெவ்வேறு புராண இதிகாசங்களின் சாரத்தைத் தமிழில் இலக்கியமாக்கித் தந்த பெருங்கவிஞர்களின் உள்ளப் பாங்கினை இத்தகைய மொழி பெயர்ப்பு அல்லது "இறக்குமதி"ச் சரக்குகளின் அடிப்படையில் நிறுத்துப் பார்க்க முயல்வதே இச்சிறு கட்டுரையின் நோக்கம்.

பெண்ணோவியம்

விவிலியத்தின் புதிய ஏற்பாடு புனித லூகாஸ் எழுதிய சுவிசேஷத்தின், ஏழாவது அத்தியாயத்தில் "பாவிக்கு மன்னிப்பு" என்றொரு அதிகாரம் வருகிறது. "பாவி ஒருத்தி அந்நகரில் இருந்தாள்" (வசனம் 37) என்று பெயர் சுட்டப் பெறாமலே குறிப்பிடப்படும் மரியமக்தலேனா கதையினை எடுத்துக் கொள்வோம். தமிழில் ச. து. சு.: யோகியாரும் (இயேசு

மதம் நன்றாகவே நம்மைத்
தூஷிக்கக் கற்றுக் கொடுத்துவிட்
டது. ஒருவரையொருவர் நேசிக்
கக் கற்றுக்கொடுக்கவில்லையே!
— ஜொனாதன் ஸ்வீவ்ட்

காவியத்தில்) சுண்ணதாசனா
ரும், மலையாளத்தில் மகாகவி
வள்ளத்தோள் நாராயண
மேனனும் கையாண்டுள்ள
விதம் ஆராய்ச்சிக்குரியது.

யோகியாரும், வள்ளத்தோ
ளும் ஆகிய இவ்விரு கவிஞர்க
ளுமே மரிய மக்தலேனாவை
உடலை விற்று வாழும் தாசி
என்று சித்தரிப்பதில் சம்பிரதா
யமான பெண்ணோவியக் கவி
வரிகளைத் தூரிகை வீசிப்புனை
கின்றனர்.

“வான்கோழிகள் இடையே ஒரு
மயிலாடுதல் போலும்,
மீன்பாடிய வானத்தொளி
மேவும் மதி போலும்,
தேன்பாடிய மலின்னிடை
செந்தாமரை போலும்
மான் பாடிய விழியாரிடை
மரியாள் எனும் ஒரு மான்”

யோகியார் காட்டும் “மக்
தலேனா மரியத்தை” ஒரு மயி
லென்றும் தாமரையென்றும்,
மானென்றும் வர்ணிக்கும்
போது, வள்ளத்தோள் பாடிய
“மக்தலன மரியம்” (தமிழாக்
கம் : துறைவன், சாகித்திய அக்
காதெமி வெளியீடு) இவ்வண்
ணமாக:

“புவியசத்து வீதிதனில்
போந்ததொரு வான் சுடரோ?
தவளமுல்லைத் தண்ணிலவில்
தழைக்கின்ற இளநிலவோ?”
விவிலியத்தின் ஒரு உபகதை

யான மேரி மக்தலேனா வர
லாற்றினைக் கவியரசு கண்ண
தாசன் தமது “இயேசு காவி
யம்” எனும் நூலில் குறிப்பிடும்
போது—மறை ஆகம உட்பொ
ருளை மனதில் ஏந்தியதால் மங்
கை எழில் மன்கொன்னைத்தினைப்
பெரிதாகப் பாடவில்லை. “இள
மகள் ஒருத்தி வந்தாள்” என்
கிற வரியோடு நிறுத்திக் கொள்
வது கலப்படமில்லாத கவிநெஞ்
சைக் காட்டுகின்றது என
லாம். வரலாற்றைத் தனிக்காவி
யமாகப் படைப்பதற்குத்
தேவைப்படும் வார்த்தைஜோட
னைகள் ஒரு கிளைக்கதைக்கு
அபரிமிதம் என்பது கவிஞர்
உள்ளம்!

வறுமையும் வாழ்வும்

“அற்பமனைக் குடிலொன்
றில் அழகியிவள் அவதரித்
தாள்” என்று இரங்கும் மலை
யாளக்கவி,

“அற்பநெடு வறுமையினால்
அவதியுறும் ஒரு பெண்ணின்
கற்பென்னும் அணிகலன்தான்
கடுகிவிலைப் படுமன்றோ?
என்னும் மனித நேயத்துடன்
இசைக்கின்றார்.

“இச்சைக்கா மணமலரை
இழிசேற்றில் வீழ்த்திட்டார்
பச்சைமடக் கிளியொன்றைப்
பரத்தைமகள் ஆக்கிவிட்டார்,”

படையெடுத்து வந்த அந்தக்
காமுகரால் அவளது “புல்
வேய்ந்த சிறுகுடிசை பொன்னு
லக மனையாச்சு” என்பதென்
னவோ உண்மை.

இதனையே யோகியார் தீட்
டும் “காட்சிப் படலம்” இது:-
“சந்திரன் தவழும் இன்பத்

தவளசா கரம் போல் முற்ற
சிந்துரக் கிரணக் கூர்மைத்
தினகரன் தீட்டும் சாணை,
இந்திரன் மனையை வெல்ல
எழுந்துவான் கூடும் மாடம்
வந்துவந் தணைத்துப் பெற்ற
மையலால் வறிகொள் வீடு”

தேவ தரிசனம்

இங்ஙனம் மன்மதன்
கோயில் போன்ற ‘மங்கல
மனையில்’ வாழ்ந்த மக்தலேனா
விற்கு,

“கிணற்றினில் ஆழத் தெங்கோ
கிளர்ந்தெழும் ஓசை

போல் அங்கு)

உணர்த்திஓர் செய்தி

அன்னாள்

உயிரினுக்கு ஆழம் பூத்துத்
தணத்தணக் கொதிக்கக்

காதுள்

‘காமத்தைத் தழுவேல்’ என்று
குணத்தொனி செய்து மெல்லக்
குசுகுசுக் குலவிற்றம்மா”

என்பார் யோகியார். இதே
நிலைமையினைப் “பண்பொழி
யும் வேய்ங் குழலின் படர்நா
தம் செவி கொண்டாள்! ஏசு
வெனும் கண்ணபிரான் இசைத்
திட்ட குழல் நாதம் வீசிற்றோ
இயந்திரம்தான்! விந்தையிசை
கேட்டிலும் அசைவெல்லாம்
ஒடுங்கினளே” என்கிறார் வள்
ளத்தோள்.

யோகியார் காட்டும் மக்த
லேனா “கடவுட் காட்சியில்
காமம் கரைந்தது” என்றபடி
இயேசுவைக் “கண்டனள் விழித்
தாள் மேரி! காட்சி மற்றெவை
யும் காணாள்” ஆகிவிடுகின்
றாள். ஆண்டாள்போல, வசந்த
மாலை போலத் தெய்வத்தி

ணைக் கண்ணுற்ற மேரி, “ஒன்
றுரையாள், உணர்வழிந்தாள்,
உலகெல்லாம் மறந்தாளே.”
தவிரவும் தேவனைத் தரிசித்த
வள் அவர் அருள் வாக்கைப்
பெறும்முன் திருக்குமாரன் வீதி
தனில் நெடுந்தொலைவு சென்
றுப் விட்டாராம்.

பாத முத்தம்

விவிலியத்தில் குறிக்கப்
பெறாத இத்தகைய முன் வாழ்க்
கையினைச் சொல்லி “ஏசுவை
அடைக்கலம் புகுந்து அமரத்
துவம் அடைந்த” தத்துவமேற்
சோள் பொருளுடன் யோகி
யார் தம் காவியத்தினை
நிறைவு செய்துவிட்டார்.

வள்ளத்தோள் இதே முன்
கதையுடன் அவள், ஒரு பரிசே
யன் வீட்டில் அவர் உணவருந்
தப் போகிறார் என்று அறிந்து
பரிமளத் தைலம் நிறைந்த படி
கச் சிமிழ் ஒன்றை எடுத்துச்
(லூக்காஸ் 7:37) சென்ற சம்ப
வத்தையும் கவியாக வடித்துத்
தந்துள்ளார். கண்ணதாசன்
காட்டும் மக்தலேனாவும்
“அவன் மறந்தான் இவள்
நினைத்தாள்” (இயேசு காவி
யம்) என்ற அத்தியாயத்தில்
இதே கோலத்தில்தான் வருகின்
றாள்.

“அழுது கொண்டே அவர்
பாதங்கள் மேல் கண்ணீர்
பொழிந்து அவற்றைக் கூந்த
லால் துடைத்து, முத்தமிட்டு
அப்பாதங்களில் தைலம் பூசி
னாள்” (லூக்காஸ் 7:38) என்
பதனைக் கவியரசர் கண்ணதா
சன் விருத்தமாக்கியது இவ்
வாறு:-

“வந்தவள் இயேசு முன்னே
மண்டியிட் டமர்ந்து மெல்ல
செந்திருக் கையால் ஐயன்
திருவடி தொட்டு மேலும்
சிந்திய கண்ணீ ராலே
சிறப்புறக் கழுவி மின்னும்
கந்தமர் கூந்த லாலே
கைகொண்டும் துடைத்து
விட்டாள்!

கழுவிய பாதத் தின்மேல்
கனியிதழ் முத்தம் வைத்துச்
செழுமிய வாசத் தைலம்
சிறப்புறத்தேய்த்தாள் ஆங்கே!”

பாசாங்கற்ற இதே காட்சி
யினை வள்ளத்தோள் வரைந்து
காட்டுவது கொஞ்சம் விரிவா
னது:-

“மாசகன்ற கண்ணீரால்
மஞ்சனம்செய் பாதத்தை
நேசமொடு பட்டுநிகர்
நெடுங்கூந்தல் கொண்டொற்றி
வாய்மலரின் மெல்லிதழால்
வந்தித்து முத்தமிட்டாள்
ஆய்நதிடுசெய் பவளநிரை
அணிவித்து மகிழ்ந்திடுவாள்!
இன்றல்லோ நின்முகத்தில்
இலங்கியது தூய்மையொளி!
இன்றல்லோ நின்முத்தம்
ஏற்றமிகப் பெற்றதம்மா!
பின்னர் அவள் தான்

கொணர்ந்த

பிறங்கொளிகேர் கிண்ணத்து
நன்னெய்யால் மலரின்மணம்
நன்கிணைத்தோன் உளங்
குளிரத்

தெளிக்கின்றாள்.”

ஆயினும் கவிஞருக்கே உரித்
தான கருத்துச் சுதந்திரத்தில்
“தட்டுங்கள் திறக்குமென்ற
சத்திய நல்லுரை” என்று கவி
சேஷத்தின் பிந்திய பகுதியில்
வரும் அருள்வாக்கினை விவிலிய
முற்பகுதியிலுள்ள மக்தலேனா

வரலாற்றுடன் இணைத்துப்
பாடியிருக்கிறார் வல்: எத்
தோள்.

பாவ மன்னிப்பு

கண்ணதாசனின் இயேசு
காவியம் விவிலியத்தினின்று
அதிகம் விவகாத வார்த்தைச்
செறிவுடன் எளிமையாகவும்
யதார்த்தமாகவும் மீட்டப் பட்
டுள்ளன என்பதற்கு லூக்காஸ்
(7:44—46) வரிகளைக் கவிஞர்
அறுசீர் விருத்தமாக்கியுள்ள
அருமையே சான்று.

“தண்ணீரால் கழுவா மல்நீர்
தள்ளிய பாதம் தன்னைக்
கண்ணீரால் கழுவி னாள்; அக்
கால்களை முத்தமிட்டாள்!
எண்ணெய்நான் தலையிற் பூச
இம்மியும் தந்தீர் இல்லை!
பெண்ணிவள் எனது காலில்
பெரும்தைலம் பூசி வைத்தாள்”
என்று நறுக்கான வரிகளில்
வரலாற்று விரிவினைக் காட்
டும் கவிஞர் திறம் மெச்சத்
தக்கது.

அவ்வாறே, “விடைகொள்
வாய் மகளே நீ! விடிந்ததுன்
றன் துயரமெலாம்! தடையில்
லா துளம் நம்பித் தற்காத்துக்
கொண்டாய் நீ! பழிபுரிந்தாய்
வாழ்நாளில் பலகாலும், பாவ
மெலாம் ஒழிந்ததம்மா. உளம்
வருந்தி உகுத்திடுநின் கண்ணீ
ரால்” என்று வள்ளத்தோள்
காவியம் விளக்கமாக நிறைவு
றும் போது, கண்ணதாசனின்
மக்தலேனா வரலாறு “தேவ
குமாரன் அந்த விந்தைசேர்
பெண்ணைப் பார்த்து ‘விசுவா
சம் மீட்ட’ தென்றார்” என்ற
படியே கச்சிதமாக முடிகிறது.

சு. சுரேஷ் ரவி

வில்வ மரம்

மழையில் நனைந்து, பூக்களில் இலயித்து,
நூலகத்தில் நாள் கழித்து,
கல்லூரியில் முதலாகி,
அலமாரி கோப்பைகள் சுமக்க—
இத்தனையும் எதற்கு?
சமைத்த பின்னும், படுத்த பின்னும் மட்டுமே
அருகே வரும் புருஷனைப் பெறவா!

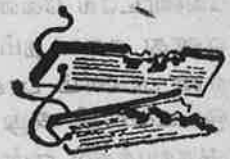

தவம்

விழியிழந்தவனுக்குக் காசிட்டு—
வழி கேட்டவனுக்குத் தடம் எண் சொல்லி—
சபலம் தட்ட உடுத்தியிருந்தவளின்
பார்வை தவிர்த்து—
அருகில் இருந்த குழந்தைக்கு
முகம் சுழி காட்டி—
காத்திருக்கின்றேன்!
நேற்றைய சண்டை மறந்து
எப்படியும் நீ வருவாய் என,
நம்பிக்கையோடு.

இவர்கள் இந்தியர்கள்

சுவர் முழுதும் சுவரொட்டிகள்.
அகம் முழுதும் அழுக்குகள்.
'மிருகங்கள் மட்டும் சிறுநீர் கழிக்கவும்'—
கரியெழுத்தை சிறுநீரால் அழித்தான்.

தூக்கம்

இறந்த எறும்பும், உதிர்ந்த மலரும்,
உடைந்த கிளையும், விழுந்த காகமும்,
மறந்த நண்பனும், திறந்த தொப்புளும்,
மரித்த குழந்தையும், தரித்த பெண்ணும்—
நகம் விழுந்த விரலின் மீது
கல் விழுந்த வலியாய்— என்னுள்.

காலைகளைத் தீர்மானிக்கும்
கிரணங்கள்

ஓ! கண்களே!

உங்கள் பார்வைகளில் கோளாறு.

மனப் பறவையே! உனக்கோ

உபயோகமில்லா ஒற்றைச் சிறகு; இல்லையா?

இதயமே! சலனமே உனது சாசுவதம்.

நீ எப்படித் துணையாவாய்?

எனது ஆன்மத் துயரங்களில் பங்கு பெற
உம்மால் ஆகாது.

இந்த முடிவற்ற யாத்திரையில்,
கானல் மயக்கும் கண்களுக்குக்
குடையாக முடியுமா உம்மால்?

நெஞ்சில் அடர்த்தியாய் நிரம்பிக் கிடக்கும்
அச்சக் கறைகளை அகற்றும் பிரவாகம்
உம்மிடம் ஏது!

நான் தடுமாறும் தருணங்களில்
பாசப் பரிவோடு கைகொடுக்கும் பரிவு
உங்களுக்கு உண்டா?

வேண்டாம் உங்கள் துணை எனக்கு;
வேண்டவே வேண்டாம்.

எனது நடை நம்பிக்கையோடுதான்.

என் பயணம் பாலையில் என்றால்,
ஓட்டகமாகி அது உதவிக்கு ஓடிவரும்.

ஆகாயத்தில் என்றால், சிறகுகளாய் மாறும்.

கடலில் என்றாலோ,

படகாகி எனக்குப் பாதை வகுக்கும்.

எனது வேட்கையின் தாகத்திற்கு

நீராகும் தாரக மந்திரம் அதன் வசம்.

சொத்தைக் கனவுகளைக் களைந்து,
கதிர்மணிகளால் களஞ்சியம் நிரப்ப
அதற்கே சாத்தியம்.

முற்றுக்கை இட இருட்டுகள் முயன்றால்,
 அதன் தீபங்கள் என்னைத் திடப்படுத்தும்.
 ஆம். இத்தனையும் நம்பிக்கையால் இயலும்!
 தோல்விக் காயங்களுக்கு மூலிகை
 இதன் கிளைகளில் துளிர்க்கும்.
 சோர்ந்துவிடும் போதெல்லாம் சுகம் தருவது
 நம்பிக்கையின் ஆலிங்கனம்.
 நான் தானியம் சேகரித்தால்
 பொங்கி உண்ண அடுப்பு மூட்டும்.
 நான் இழைகள் நெய்தால்
 உடையாக்கி நிர்வாணம் மறைக்கும்.
 இந்த ஜீவ ஊற்றே
 எனது ஜீவிதத்தைப் பரிமளிக்க வைக்கும்.
 இதன் உதவி மிகமிகத் தேவை,
 என் ஊனுக்குள் வீரியம் ஊற்ற!
 ஆம். எனது காலைகளை
 இதன் கிரணங்களே தீர்மானிக்கும்!

ச. தனசேகரன்

இது என்ன நியாயம்?

வேல் விழியால் என் இதயம் துளைத்ததும் நீ!
 கனிமொழியால் என் மனம் கெடுத்ததும் நீ!
 நினைவலையாய் என் தூக்கம் பறித்தவள் நீ!
 கனவினிலும் அமைதியைச் சிதைத்தவள் நீ!
 குற்றமெல்லாம் தெரிந்தே செய்தவள் நீ!
 ஆனால், உன் இதயச் சிறையில்
 ஆயுள் தண்டனை மட்டும் எனக்கா?
 பெண்ணே, என்ன நியாயம் இது!

கவிசுரபி

கனவு

இராக் காலத்துத் தேவதை;
சோக விடியல்களைச்
சுகமாக்கித் தரும் மகாராணி!

கவலைகளைக்
கல்லறைகளாக்கி
மனதைக் கவிதையாக்கும்
அமுதசுரபி!

எண்ணங்களுக்கு
வண்ணங்கள் தீட்டி
எழுச்சிபெறச் செய்யும்
எழிலரசி!

வாழ்வின் வசந்த சோலைகள்
ரசமான ரகசியங்கள்
படமாகும் மாயக் கண்ணாடி!

நினைவுகளைக்கூட
நிஜங்களாக்கிக் காட்டும்
மந்திரவாதி!

புரட்சிதாசன்

நினைவுச் சிறைகள்

என் நிலாப் பெண்ணே!
உன்னைவர்ணிக்கமறுத்தேன்
என்னை நானே
வர்ணிப்பதா என்று.

இன்று,
போதை வார்த்தைகளை
முகாரியில் இசைக்கிறேன்,
நீ அடுத்தவன் மனைவி
ஆனதனால்.

மனதார வாழ்த்துமாறு
நண்பர்கள் சொன்னபோது
முயன்றேன்; முடியவில்லை.

ஆம். என் மனது
உன் நினைவுகளில் அல்லவா
சிறைபட்டுக் கிடக்கிறது!

ஜி.சந்திரன்

விசித்திரம்

காலத்தின் கட்டாயம்தான்
கயமைகள் மனிதனில்
கலக்கின்றன.

குழந்தைப் பருவத்தில்
குதூகலமான எண்ணங்கள்.
குவிந்துகிடக்கும் மகிழ்ச்சிகள்
வாலிப வயதில்
வண்ண வண்ணக் கனவுகள்;
வளரும் ஆசைகள்;
வருத்தமில்லா இன்பங்கள்.

முதுமையிலோ—

முடிந்துபோன நிகழ்ச்சிகள்;
முடியப்போகும் லட்சியங்கள்;
முடிவில்லா சிந்தனைகள்;
முழுமையாய்
முற்றுக்கையிடுகின்றன.

வாழ்வு புரிகிறபொழுதும்
வயது முடிகிற பொழுதும்
நெருப்புச் சுவடுகளாய்ப்
பதிக்கப்படும் விசித்திரம்!

ந.க. துறைவன்

பரிமளமுத்து

குறுங்கவிகள்

ஒளி மொட்டுகள்

தனிமையில் நிலவு
வீதியில் காவல்
நடுநிசி நாய்கள்.

புண்ணியம் செய்த ஜீவர்கள்
உலகில் ஓர்நாள் மட்டுமே
உயிர்வாழும் ஈசல்கள்.

பாம்பென மீரண்டது
பார்வையின் தவறு
வீதியில் கிடந்த கயிறு.

சேர்ந்தே சாம்பலானது
இறந்த உடலைப் போர்த்தி
எரிந்த விறகு.

அறிவுரைகளை யாரிடமும்
எதிர்பார்ப்பதில்லை
வாழும் விலங்குகள்.

வரங்கேட்டு சன்னதியில்
பிறவாமை, இறவாமை
நெஞ்சில் பொறாமை.

மனித இதயத்தில் புழுங்கும்
நீங்காத பொறாமை
கல்லுக்குள் தேரை.

இறந்த கரப்பானின்
இறுதி ஊர்வலத்தில்
கலந்துகொண்டன எறும்புகள்.

மண்ணில் பிறந்து வளர்ந்து
மண்ணுக்கே உரமரன இலை
என் உடம்பு.

வாழ்ந்த நாளெல்லாம் போராடி
தேடித் திரிந்தது கிடைத்தது
பிணத்தின் வாயில் அரிசி.

சீர் கொடுத்து வாங்கிய
மர்ப்பிள்ளையுடன் செல்கிறாள்
கையசைத்துக் கொண்டு அவன்.

அறுத்த வாழையிலையில்
சூடாய் விழுந்த சோறு
செத்த இலை.

திட்டமீட்டுத் திருடிவிட்டுத்
தானத்தருவதாய் வள்ளல்வேடம்
மழை மேகம்.

மேகக் கவிஞனின்
புதுக்கவிதை வரிகளாய் மழைநீர்
தவளைகளின் சத்தம்.

குளத்து நீரில்
சேலை அலகம் காற்று
சூரிய வெளிச்சம்.

உதறிய காக்கையின்
சிறகுகளில் சிதறிய நீர்த்துளிகள்
என் நினைவுகள்.

மண்வெளி எங்கும்
மனிதர்கள் மனிதர்கள் மனிதர்கள்
தனிமையில் நான்.

சுத்தியலால் ஆணியடித்து
சுவரில் மாட்டிய படத்தில்
சிலுவையில் ஏசு.

இராம. கண்ணப்பன்

தேடித் தேடித் திரிந்து தேய்ந்த பாதங்களே...

நாடி நாடி அலைந்து நலிந்த மனதே...

எதைத் தேடி அலைந்தாய்?

எதை நாடி நலிந்தாய்?

என்னை நானே கேட்டுக் கொள்கிறேன்; ஒவ்வொரு நாளும், ஒவ்வொரு வாரமும்... மாதமும்... ஆண்டும்!

ஐம்பத்து மூன்று கோடைகளில் கருகியும், பனியில் குளித்தும், வசந்தமாய் மலர்ந்தும், ஐம்பத்து நான்கில் நடை போடுகிறேன்...

எதைத் தேடினேன் என்பதற்கும், எதை நாடினேன் என்பதற்கும் இன்னும் எனக்குப் பதில் கிடைக்கவில்லை.

'வாழ்க்கையின் நோக்கம்தான் என்ன! இலக்கு என்பது என்ன?'

"வாழ்க்கை எல்லாம் வெறும் கேள்வி மயம்—இதில் வளர்வதுதான் சமுதாயம்!" என்று பாடுகிறார் கவியரசர்!

தெய்வம் தந்த வீடு வீதியிருக்கு—இதில்

நீ என்ன? நானென்ன?"

என்று மேலும் தொடர்கிறார்.

இதுகாலமும் நான் தேடியதும் நாடியதும் கனவா? காணலா?

'அகர உகர மகர'ங்களைக் கூடப் பிழையறக் கற்றுக் கொள்ளாத நான் எதைத் தேடினேன்?

தெய்வம் தந்த வீடான அண்ட அரண்மனை வீதிகளில் தேடிய போது கண்டதெல்லாம் துன்பம், துயரம், கொலை, கொள்ளை, கொடுமை, வறுமை. சிற்சில போதுகளில் ஓடைகளின் சல்லாப சலசலப்பு; தேடித் தேடி, நாடி வந்து தேகத்தைத் தழுவி மகிழ்ந்து ஓடிச் செல்லும் தென்றல்!

வாழ்க்கை என்பது கருணை மிக்கது; அர்த்தங்கள் நிறைந்தது; வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே; வாழ்ந்து பார்" என மூதாதையர் மொழிந்துள்ளவைகள் அர்த்த மற்றவைகளா?

அர்த்தம் என்பது என்ன?

நாட்களா?...

வாரங்களா?...

மாதங்களா?...

இவைகள் குலுற்றுப் பெற்றெடுத்த ஆண்டுகளா?...
ஐம்பத்து மூன்று ஆண்டுக் குழந்தைகள்!
ஓ!... நான் எவ்வளவு பெரிய சம்சாரி!;

இவைதான் அர்த்தங்களா?

இவைதான் தேடியவைகளா?

இவைதான் எனது சாதனைகளா?

இந்த ஆண்டுக் குழந்தைகளைப் பெற்று மகிழ்வா நாடி
நாடி தேடித் தேடி நாயாக அலைந்திருக்கிறேன்?...

வாசலில்லாத வீடு கட்டி வாழ்வதா வாழ்வின் நோக்கம்?
வாழ்வென்னும் சத்தியச் சக்கரத்தில் எந்தப் பல் நான்?

“பெற்றவள் மெய் சலித்தாள்

படைத்தவன் கை சலித்தான்

பேதை நான் கால் சலித்து ஓய்ந்தேனம்மா!—இனி

மீண்டும் ஒரு பிறவி வேண்டேனம்மா!”

என்று காவிரிப்பூம் பட்டினத்துச் செட்டியாரும், அவரது
வாரிசான கண்ணதாசச் செட்டியாரும் கொட்டி முழக்கிப் போய்
விட்டார்களே!

அவர்கள் கொட்டிவிட்டுப் போனவற்றை வாரி யெடுத்துச்
சேர்த்து வைத்துக்கொள்வதா எனது வாழ்க்கை வேலை?

“பூஜ்ஜியத்துக் குள்ளே ஒரு

ராஜ்ஜியத்தை ஆண்டு கொண்டு

புரியாமலே இருப்பான் ஒருவன்—அவனை

புரிந்து கொண்டால் அவன்தான்

இறைவன்!” என்கிறார் கவியரசர்.

ஏதோ புரிந்தது போலும் புரியாதது போலும் தோன்று
கிறதே!

தெளிவுக்கும் தெளிவின்மைக்கும் இடையில் சுழன்று உழன்று
கொண்டிருப்பதுதான் வாழ்க்கையின் நோக்கமா? அர்த்தமா?

‘மந்திரம் போல் சொற்கள்’ என்றான் பகாசவி. அந்த
மந்திரச் சொற்களைக் கொண்டா இந்தக் கவிதையை நெய்தார்
கண்ணதாசன்!

முன் பனிக் கால, பின் பனிக் கால, தீயாய்த் தகிக்கும் சித்
திரை, வைகாசி, பூர்ணிமை தினங்களில் நள்ளிரவில் பூமித்தா
யின் மாதக் கழிவுகளைச் சேகரிக்கும் சித்தர்கள் அதனை ‘சந்திர
காந்தக் கல்’ என்கிறார்கள். பெண்பால் ஒன்று தோன்றக் கூடு
மானால், எதிர் மறையாக ஆண்பால் ஒன்று தோன்ற வேண்
டுமே! அதன் பெயர் என்ன? சித்தர்கள் அதனைக் கண்டு பிடித்து
விட்டார்களா? அல்லது கண்டு, மறைத்து, மறை பொருளாகக்
கூறியுள்ளார்களா?

அவர்கள் மறைபொருளாகக் கூறியுள்ள பூடக வார்த்தைகள்
அனந்தம். அவற்றில் இதன் பெயரும் ஒன்றாக இருக்கக் கூடும்.

சூரியனிடமிருந்து இரவளாக ஒளியைப் பெறும் சந்திரன் தன்னுள் அவ்வொளியைக் கிரகித்து, மகிழ்ந்து, நபக்குக் குளிர் மையைப் பொழிகிறது. இவ்வாறு சிந்தித்தால், சந்திரக் காந்தக் கல்லினுள் இன்னொரு கல் பொதிந்துள்ளது. அதாவது ஆணின் விந்தைத் தாங்கும் பெண் குலுறுவதைப் போல இப்போது சந்திர காந்தக் கல்லினுள் பொதிந்திருக்கும் இன்னொன்றைப் பிரித்தெடுத்தால் திரவ நிலையில் அது பிரியக் கூடும். இவ்வாறு பிரிவது மிகுந்த ஒளி உமிழக் கூடியதாக இருக்க வேண்டும். அதன் வீரியமிக்க ஒளி கண்களைக் கூசச் செய்யும் நிலையில் இருக்கலாம். அதனால் அதனைச் 'சூரிய காந்தக் கல்' என்றழைக்கலாம். இதுவே இன்று 'பாதரசம்' என்று அழைக்கப் படுகிறது என்று கருதலாம்.

சந்திர காந்தக் கல்லின் குளிர்மைக் கருத்துகள் கொண்ட கவியரசரின் இசைக் கவிதைகள் அனைத்தும் சூரிய காந்தக் கற்களே. சூரிய காந்தக் கல்லின் ஒளி சாதாரணமாகக் கண்களைக் கூசச் செய்யுமானால், அதனைப் பகல் நேர வெப்பத்தில் வைத்துப் பார்க்கும் போது அதன் வீரியம் மிகுந்து, ஒளிக்கும் அதற்கும் பேதமில்லாது நம் கண்களில் மறையும்.

கண்ணதாசனின் கவிதைச் சொற்கள் அனைத்தும் மந்திர சக்தி கொண்டவை. எனவேதான் அவை நமது கருத்தைக் கவர்ந்து நிறுத்துகின்றன. 'இது இவர் பாடல்; இல்லை வேறொருவர் பாடல்' என்று இனம் பிரித்துக் காண முடிகிறது.

'பூஜ்ஜியத்திற்குள் பூஜ்ஜியம் தான் இருக்க முடியும். அதை எப்படி ஆளமுடியும்?' என்ற கேள்வி எழலாம்.

கேள்வி நியாயமானதே!

நமது முன்னோர்கள் மூடர்கள் என்று விளம்புவோமே யானால் அந்தக் கேள்வி மேலும் சிறப்புக் குரியதே!

கேள்வி ஒன்று இருக்குமானால் பதில் ஒன்று நிச்சயமாக இருந்தாக வேண்டுமல்லவா! கேள்விக் கிடமில்லாதவை நிச்சயமாக ஒன்றுமே இல்லை.

ஒன்று இருக்குமானால் துணை ஒன்று இருக்கும். ஒன்றுடன் ஒன்று கூடும்போதே இரண்டு தோன்றுகிறது.

ஒன்றை ஒன்று தொடர்வதால் கூட்டுத்தொகை பெறுகிற்று; எண் கணிதமாக மலர்ச்சியுற்றது.

ஒன்றுக்குள்தான் ஒன்றிருக்கிறது. இந்த ஒன்றுக்குள்தான் பத்தும், நூறும், ஆயிரமும், லட்சமும், கோடியும், கோடிகோடியும், அக்ரோணிகளும், ஒளிந்து கெண்டிருக்கின்றன என்பது, ஆணும் பெண்ணும் உலகில் எப்படி உண்மையோ, அப்படி உண்மை.

இந்த ஒன்றுக்கு எப்படி ஒன்று, பத்து, நூறு, ஆயிரம், லட்சம், கோடி, கோடிகோடி, அக்ரோணி என இத்தனை வடிவங்கள், இத்தனை ஒலி பேதங்கள் ஏற்பட்டன?

நியாயமான கேள்வி.

இதற்குப் பதில் தரக் கணிதப் பேராசிரியர் தேவை இல்லை. இன்றைய ஆரம்பப் பள்ளி மாணவனே போதும்!

அவன் கூறுவான்: ஒன்று சைபருக்குள் இருக்கிறது சைபருக்குள்ளிருந்து ஒன்று வெளிப்பட, துணையாக மற்றொன்று மற்றொன்று என பல ஒன்றுகள் வெளிப்பட்டவுடன் ஒன்று நின்று விடுகிறது. சைபரில் ஒன்றுமே இல்லாமல் ஆகிவிட்ட போது ஒன்றை வழி நடத்த சைபர் முன்னே போகிறது. அதிலிருந்து தான் வடிவங்களும், வடிவங்களை வடித்துக் காட்டும் ஒலி பேதங்களும் தோன்றின!

பதில் தெளிவாக இல்லாவிட்டாலும் நமக்கு விளங்கும்படி அவன் கூறி விடுவான்.

சைபர்—பூஜ்யம், சூன்யம், பாழ், இவையெல்லாம் 'இன்மை' யைச் சுட்டும் அடையாளச் சொற்கள்.

இன்மையில் தான் இனிமையும் உண்மையும் இருக்கின்றன. இன்மைக் குள்ளிருந்துதான் உலகமும், உயிரினங்களும் தோன்றின என்பது வஞ்ஞான வெளிச்சம்.

ஒன்றுக்குள் ஒன்றுமே இல்லை என்ற நிலையை அறிந்த ஆதிமனிதன் பயத்திற்கு ஆளானான். அந்த பயத்திற்கு 'கடவுள்' என்று பெயரிட்டான். நமக்கு மேல் ஒரு 'அத்து' இருந்து கொண்டு நம்மை வழி நடத்துகிறது என்பதை அறிந்த அவன் 'அத்தை' வழிபடத் தொடங்கினான்.

'நமக்கும் மேலே ஒருவனடா—அவன் நாலும் தெரிந்த கலைஞனடா!' என்றார் கவியரசர். இப்போது,

“பூஜ்ஜியத்திற் குள்ளே ஒரு
ராஜ்ஜியத்தை ஆண்டு கொண்டு
புரியாமலே இருப்பான் ஒருவன்—அவனைப்
புரிந்து கொண்டால் அவன்தான் இறைவன்!”

என்ற கவிதையைச் சொல்லிப் பாருங்கள். இதற்கள் மறை பொருளாகத் தொக்கி நிற்கும் மந்திரம் புரியும்.

இப்படித்தான் நான் தேடியதற்கும் அர்த்தங்களைக் கற்பித்தார் கவியரசர்.

அப்போதுதான் இந்தச் சிற்றறிவுக்குப் புரிந்தது.

“அலைச்சல் என்பது தேடல்;
தேடல் என்பது அலுபலம்;
அலுபலம் என்பது வாழ்க்கை!” என்று.
கடவுள் மணி எனில் கலைஞன் நாதம்;
காற்று அருவம் எனில் கவிஞன் உருவம்;
கடவுள் நீர் எனில் கவிஞன் தண்மை;
ஆழமானதும் அகலமானதும் நீலம் எனில் கவிஞன் நிறம்.

'தூரத்தே நெருப்பை வைத்துச் சாரத்தைத் தருவாய்போற்றி' என்று சூரிய சாரத்தை வாழ்த்திப் பாடிய கவிஞர், நெருப்புக் கனிகளை உண்டு மகிழ்ந்து அவற்றின் ஞானச் சாற்றைத் தனது கவிதை, கட்டுரைகளில் வடித்து வைத்திருக்கிறார்.

மனித வாழ்க்கையில் எழும் கேள்விகளுக் கெல்லாம் செம்மையான பதில் கவியரசரிடம் உண்டு. அவர் இல்லை என்ற நிலை தமிழகத் திற்கு என்றும் ஏற்படப் போவதில்லை. அவர் நம்மில் இருக்கிறார்; நமது கேள்விகளில் வாழ்கிறார். தேவனுக்கு மரணமில்லை என்றால், கவிஞனுக்கு மட்டும் மரணம் சம்பவித்து விடுமா என்ன?

—வளரும்.

'பறி'மாற்றம்

தென்னாப்பிரிக்கக் கறுப்பர் இனப் பாதிரியார் டெஸ்மண்ட் டூட்டு கிறிஸ்தவத் திருச்சபையைச் சேர்ந்தவர் எனினும், நிறுவெறிக் கொள்கையை எதிர்த்து நெல்சன் மண்டேலாவுடன் இணைந்து போராடும் வீரர். 8 ஆண்டுகளுக்கு முன் ஒருமுறை நியூயார்க் நகரம் சென்றிருந்தார். கறுப்பர்கள் நிறுவெறிக் கொள்கையால் இன்னலுக்காளான வரலாற்றுப் பின்னணி பற்றி அமெரிக்கர்கள் அவரிடம் கேட்டனர்.

பாதிரியார் சொல்லத் தொடங்கினார்:

"மதபோதகர்கள் முதன்முதலில் தென்னாப்பிரிக்கா வந்த போது அவர்கள் கையில் பைபிள் இருந்தது; எங்கள் கையில் நாடு இருந்தது. போதகர்கள் எங்களைப் பார்த்து 'நாம் கர்த்தரைப் பிரார்த்திப்போம்' என்றார்கள். நாங்கள் கண்களை மூடிக்கொண்டு பிரார்த்தனை செய்தோம். பிரார்த்தனைக்குப் பிறகு நாங்கள் கண்களைத் திறந்து பார்த்தால், எல்லாம் தலை சீழாய் ஆகிவிட்டன."

பாதிரியார் சற்று நிறுத்தினார். அவர் எதைச் சொல்லுகிறார் என்று விளங்காது, எல்லாரும் காதுகளைத் தீட்டிக்கொண்டு அவரைப் பார்த்தனர். பாதிரியார் மிகவும் சாவகாசமாக,

"நாங்கள் கண் திறந்து பார்த்தபோது, பைபிள் எங்களிடம் இருந்தது; நாடு அவர்களிடம் போய்விட்டது," என முடித்தார்.

ஆல்நலம்

ஞான விடியல்

தென்னம்பட்டு ஏகாம்பரம்

பக்கங்கள்: 128 விலை ரூ.16
செல்வம் பதிப்பகம், 19, முண்டக்கண்ணியம்மன் கோயில்
4 ஆம் தெரு, மயிலாப்பூர்,
சென்னை-600004.

இந்நூலில் இறைமையைப் பற்றியே சிறப்பித்துப் பாடியுள்ளார் ஆசிரியர். உலக வாழ்வை நலமற்ற வாழ்வாக எண்ணுகிறார். நலம் தரும் வாழ்வாக அகிலம் புரக்கும் அன்னையைக் குறித்துப் பாடுகிறார். பெண்மையைப் பற்றிப் பேரின்பமாக பேசுவோரைப் பித்தர் என்று சாடுகின்றார். உறவினரை உதவாத கூட்டம் என்று உரைக்கிறார். உலகப் பற்றுக் கொண்டு வாழ்வோரை ஒழுங்கில்லா மக்களெனப் பேசுகின்றார்.

இவ்வாறு கூறும் இவரே அந்தத் துன்ப வாழ்வில் அகப்பட்டு அல்லலுற்ற நிலையைப் பொய்யரைத் துதிபாடிப் பூவையர் மடிசாய்ந்து போயின நாள்சுள் பலவே என்றும்,

உறவென்று சொல்கின்ற உதவாத கூட்டத்தில்

உழன்றிட்ட நாள்சுள் பலவே என்றும் பாடுகின்றார். இதிலிருந்து விடுபட,

அன்றாட வாழ்க்கையிலே நல்லவனாய் நான் வாழ

அருள் புரிக சக்தி தாயே என்று தென்னம்பட்டுச் சக்தியாகிய தாயிடம் முறையிட்டு, நிறைவான வாழ்வை நல்கிட வேண்டுகிறார்.

அந்தச் சிந்தைக்கினிய சக்தியைப் பதிகமாகப் பத்துப் பாடல்கள் பாடாமல் எட்டுப் பாடல்கள் பாடியிருக்கிறார்.

வாழ்வு நமக்கு எதனால் நல்லதாக அமைகிற தென்பதை மனம்போல வாழ்வாகும் மந்திரச் சொல்லாகும் என்பதால் தெரிவிப்பார். இதை முன்பே ஒரு சான்றோர்,

மமைது செம்மையானால் மந்திரம் பலிக்கும் என்று கூறுகிறார். இதையே ஏகாம்பரம் எடுத்தாண்டார் போலும். இவர் உயிரோடிருக்கும் இந்நாளில் தாம் இறந்த பின்னரும் தம்மை மறவாமல் பிறர் போற்ற, புகழ், தம் கல்லறையில் பாடலை எழுதி வைக்க வேண்டுமென்று கருதியவர் தாம் இயற்றிய கல்லறைக் காவியத்தில்,

என்னுடைய கல்லறையில் என்னைப் பற்றி எழுதியுள்ள பாடலினால் கொஞ்சம் என்றன் உணர்ச்சியினைத் தன்மையினை

வாழ்ந்த வாழ்வை உய்த்துணரத் துணையாக

இருக்கக் கூடும் என்று பாடுகிறார். இதில் தம்மை மறவர்கள் மறவாமல் போற்ற வேண்டும் என்ற தன்னல வேட்கையே புலப்படுகிறது மேலும் இன்னோர் ஆசையையும் இவர் கொண்டுள்ளார். தம் தேகம்

மனித உரிமைக்கு மதிப்பில்லாத
இடத்தில் வீர வழிபாடு கொடி
கட்டிப் பறக்கிறது.

—ஹர்பர்ட் ஸ்பென்சர்

அழியாமல் இருக்க வேண்டு
மென்றும் இந்த உடம்போடு
கடவுளைப் பார்க்க வேண்டு
மென்றும் கருதுகிறார். அழி
யும் தேகம் இருக்கும் காலத்திற்
குள் இறைவனைப் பற்ற முயல
வேண்டியேன்றி, தேகத்தைப்
பாதுகாக்க முயலுதல் உடம்
பின் மீது வைத்துள்ள பற்றா
கும் எனத் தெளிதல் சால்பு.

‘ஞான விடியல்’ என்னும்
கவிதையில் இவர் ஈசனைக்
காண எங்கெங்கோ அலைந்தி
ருக்கிறார். பின்னர் யாரோ
உணர்த்தியவாறு,

ஈசன் என் நெஞ்சில்

இருப்பதை அறியாமல்

ஈசனைத் தேடி

அவனியில் அலைந்தேன்
என்று தம் நெஞ்சில் இறைவ
னைக் காணத் தலைப்பட்டார்.
இச்செய்தியை,

‘வேணுமென்று ஈசர் பாதம்

மெய்யுளே விளக்கினால்

காணலாம் ஈசனைக்

கடந்து நின்ற சோதியை’

என்று சித்தர் பாடியதையே

இவர் பாடி நினைவு கூர்ந்தார்

போலும். ‘மரணம்’ என்னும்

தலைப்பில்,

இங்கே ஓர் ஏழையைப்போல்
வாழ்ந்தேன்

இன்று அழியாச்

செல்வத்தோடு

பயணமாகிறேன்

என்று பாடுவதன் மூலம் சாவி

னைச் செல்வமாக மதிக்கிறார்
போலும். முன்பு சாணவக்சண்டு
அஞ்சியவர் இப்போது செல்வ
மென்றது முரணாகும்

கலீல்கிப்ரான் கவிதைகளை
ஏகாம்பரம் தம் நூலில் மொழி
பெயர்த்து வெளியிட்டுள்ளார்.

கிப்ரான் அவர்கள் “அன்
பை நீங்கள் வழிநடத்திச் செல்ல
வேண்டாம். அதுவே உங்களை
வழிநடத்திச் செல்லும்” என்று
சொல்வார். பிறார்த்தனை

பற்றிக் கூறவந்த கிப்ரான்,

“இறைவன் உங்கள் உதடுகள்
வழியாக வரும் அன்புச் சொற்
களைத்தான் விரும்புகிறானே
யொழிய உங்கள் பிரார்த்தனை
களை அல்ல,” என்கிறார்.

மனித சமுதாயம் கிப்ரா
னுக்கு நன்றிசொல்லும்,

தென்னம்பட்டு ஏகாம்பரம்
தம் கவிதைகளில் உள்ள இலக்
கணப் பிழைகள், மரபுக் கவிதை
களில் மரபு மீறல்கள், புதுக்கவி
தைகளில் பிறமொழிச் சொற்
கள், சந்திப் பிழைகள் ஆகிய
குறைகள் தவிர்ப்பதோடு,
“மனித நேயமே இறையன்பின்
மகுடம்” என்பதைத் தம் கவி
தைகளின் கருவாக்கக் கொண்டு
படைத்தளிக்குமாறு வாழ்த்து
கிறோம்.

—வி.மு. உலகநாதன்

தகுதியில்லாமல் கௌரவங்
களைப் பெறுவதை விட, கௌ
ரவங்களுக்கான தகுதியோடு
அவற்றைப் பெறாமல் இருப்பது
மேலானதே. —மார்க் ட்வைன்

நாற்று

புகளே இறைவனின் இனிய பக்தர்கள்' என்பது உண்மை ஆக்கலாம். ஆனால், எந்தப் பணக்காரனும் தன்னை இழந்து, சுகத்தைத் துறந்து, இறைவனுயை பக்திவீட்கையுற்றுத் தன்னை ஏழையாக்கிக் கொள்வ

ஃ

த்தாளன் ஒருவன் மனிதனாய் வாழ ஆசைப்படும் தெல்லாம், நான்கு சுவர்களுக்குள்ளே தன்னைச் சிறைப் படுத்திக்கொண்டு பிரசவ வேதனைப் படுகிறான். இலட்சிய ஷர்களைக் கற்பனை செய்யும் எழுத்தாளன் அப்படியொரு மனிதன் தன் அண்டை வீட்டுக்காரனாய் இருந்தால் அவனை நானம் செய்யும் சந்தைக்கடை ஆசாமியாகிவிடுகிறான்.

ஃ

றைவன் எத்தனை அதிசயங்களைப் படைத்திருக்கிறான்! ந்த அதிசயங்களுக் கெல்லாம் மனிதன் ஒரே வார்த்தையில் 'அதிசயம்' என்று பெயர் வைத்து விட்டான். இறைவன் உயிர்ப்படைக்கிறான். மனிதன் பெயரைப் படைக்கிறான்.

ஃ

றைவனைத் தேடிப் போகும் மனிதா, நீ எந்தக் கோலத்தில் வறவனைக் காணத் துடிக்கிறாய்? உன் முன்னே வரும் பிச்சக்காரன் உனக்கு இதைவனாய்ப் படவில்லை. அவன் நீடும் கரம் உன் பையின் கனத்தைக் குறைத்தால் அல்லவா உன் பாய்யின் கனம் குறையும்?

ஃ

முதியில் நடமாடி, தூசைச் சுவாசித்து, புகையில் திக்குமுக்காடி, இருளில் வழி தேடி, பொய்யை மோகித்து, பீற்றலைச் சுவாசித்து, மனோவிகாரத்தில் ஐக்கியப்பட்டு மடியும் ஒரு மனிதன் பிறவியைப் புனிதப்படுத்தும் அனுபவம் எது தெரியுமா? அன்புக்காக ஏங்குவதுதான்.

ஃ

ானிடப் பிறப்பில் பூக்கும் அழகுகளுக்குப் பார்வையும் வார்த்தகளுமே திருஷ்டிச் சின்னங்கள்.

ஃ

ADVERTISEMENT TARIFF

Back Cover (Black & White)	Rs. 1250/-
Cover inside I & II each	.. 1000/-
Full Print Page	.. 750/-
Half Page	.. 400/-

Add 50 % for each additional colour
upto 3 colours.

MECHANICAL DATA

Overall Size of the Monthly: 21.5 cm X 14 cm.
Print Area 17.5 cm X 10.5 cm
Printing Process: Letter Press
Material preferred: Matter to be composed &
Blocks

Your Advertisement in our Monthly is
one step forward to help spread
Creative Literature in good harmony.

சந்தாதாரர் ஆகுங்கள்
சந்தாதாரர் ஆக்குங்கள்
